

owned by Khun Auswin
typed to Word by Khun Boonkiat
converted to PDF by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of the life and to memorize Por Intarapalit, one of greatest writers in Thai faction history.

อินทรีผยอง

ป.อินทรปาลิต

เจ้าคุณปัจจนิก ๗ เดินนำหน้าพาสีสหายเข้าไปในห้องพิเศษห้องหนึ่งของภัตตาคารนั้น ภายในห้องมีเก้าอี้และโซฟาแบบจีนตั้งอยู่ริมห้อง กลางห้องมีโต๊ะรับประทานอาหารสำหรับ ๑๐ คน พนักงานรับใช้ที่ติดตามเข้ามารีบเปิดพัดลมกลางเพดานห้องให้และยื่นสงบเสงี่ยมเตรียมพียงคำสั่ง ใบหน้าของท่านเจ้าคุณยิ้มแย้มแจ่มใสผิวดปรกิตท่านยิ้มให้คณะพรรคสีสหายแล้วกล่าวว่า

“นั่งไวยพวกเรา แล้วก็ไม่ต้องพูดพล่ามทำเพลง สั่งเหล้าและอาหารมากินได้เลย ใครอยากกินอะไรสั่ง” สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๗ ต่างนั่งห้อมล้อมโต๊ะตัวนั้น นิกรจ้องมองดูหน้าพ่อตาของเขาตลอดเวลา เขาสบตากับเจ้าคุณปัจจนิก ๗ นายจอมทะเล้นก็กล่าวถามเพื่อให้แน่ใจ

“คุณพ่อเลี้ยงพวกเราจริง ๆ หรือครับ ผมสงสัยเหลือเกิน”

“อะไรทำให้แกสงสัย” เจ้าคุณย้อนถาม

นิกรหัวเราะ

“ตามธรรมดาคุณพ่อเป็นคนชนิดกระดุกขัดมันนี่ครับแล้วโง่งอยู่ดี ๆ ถึงพาพวกผมมาเลี้ยง”

“เอาเถอะสั่งมากินเถอะ” ท่านเจ้าคุณพูดตัดบท “คนที่กระดุกบางเวลาก็อาจจะสปออร์ทเหมือนกัน วันนี้พ่อเลี้ยงพวกแกทั้งสี่คนอย่างไม้อื่น จะสั่งตราขาวมากินกันสักครึ่งโหลก็ยังได้”

เสี่ยหงวนแลบลิ้นเสี่ยริมฝีปากด้วยความกระหายเพราะกินเวลาดื่มเหล้ามาชั่วโมงกว่าแล้ว เขาก็ก้มมือเรียกพนักงานรับใช้ซึ่งเป็นจีนหนุ่มท่าทางคล่องแคล่วแต่เรียบร้อยเข้ามาหาเขา

“จลดลงไป” เสี่ยหงวนพูดภาษาจีนกลางอย่างคล่องแคล่ว “ตราขาวสองขวด โชดาครึ่งโหล เม็ดกวยจีพวกอ้วไม่ชอบอย่ายกเอามา เอาอาหารก็แล้วกัน” พูดจบเสี่ยหงวนหันมาทางนิกร แล้วพูดกับนิกรด้วยภาษาไทยตามเดิม “ฉันสั่งเหล้าแล้ว แกสั่งอาหารหรือกับแกลุ่มเถอะเรื่องอาหารสำหรับกันไม่สำคัญเหล้าสำคัญกว่า”

นิกรยิ้มหวานจ้อย พยักหน้าเรียกบอยเข้ามาใกล้ ๆ เขา

“หมูหันไวย แล้วก็ปลาจระเม็ดน้ำแดง”

พนักงานรับใช้จลดลงในสมุดโน้ตเล่มเล็ก

“แล้วอะไรอีกครับ” เขาพูดไทยอย่างชัดเจน

นิกรหันมาถามกิมหงวนเบา ๆ

“บอยเขาวังไวยจะช่วยเหลือ”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอื้ออก

“เขาพูดไทยไวย ภาษาไทยต้องแปลด้วยรี”

“อ้อ นึกว่าพูดวางตุ้งหรือภาษาจีนกลาง” แล้วนิกรก็ยิ้มให้พนักงานรับใช้ “ตะพานน้ำตุ่นจลดลงไป แฮ่กิน เปิดไฟแดง กระเพาะหมูผัดเทียมใจ ไช้ตันไก่ผัดเห็ดสด”

จีนหนุ่มยิ้มให้นิกร

“ไช้ตันไก่วันนี้ไม่มี”

“ไม่มีเอาไปดั้นลื้อก็ได้”

บ๊วยสะดุ้งโหยง

“แะแะ แะ ผมไม่ใช่ไก่ที่ใครจะได้มีไข่ดั้น เอาไขนกพิราบกับเห็ดหอมตีใหม่ครับเจ้านาย”

“เออดี จดลงไป แล้วก็... เนื้อผัดน้ำมันหอย เป้าฮื้อ ก็อย่างแล้วลื้อนัซซี”

“๙ อย่างครับ”

ดร. ดิเรกเอื้อมมือตบหลังนิกรค่อนข้างแรง เมื่อเห็นนิกรกำลังตรวจดูรายการอาหารจีนในสมุด

“เฮ้--- พอแล้ว ๕ คน ๙ อย่าง ถึงจะกินจุกอย่างไรก็กินไม่หมด”

นายจอมทะเล้นหันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม

“นำ พอดีเลี้ยงทั้งที่ต้องกินให้หายแค้นชีวิตะ” แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมองดูบ๊วยของภัตตาคาร “จดลงไป หัวปลาต้มยำ ปูทะเลผัดหน่อไม้ สำหรับแก้มเหล้าเอาไก่ตอนมาครึ่งตัวกระดูกไม่เอานะ แล้วก็ปูไข่ ๓ ตัวพอแล้ว อ้อ --- ขอไม้กวาดดอกหญ้าให้อัวสักอัน”

บ๊วยมองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“คุณจะทำอะไรครับ”

นิกรหัวเราะ

“เอามากระทุ้งคอกหอยอัวงไล่ ที่สั่งมานี้จะถึงไม่กี่กินไม่หมด นอกจากจะเอาด้ามไม้กวาดกระทุ้งคอกลงไปนะ ช่วยหาไม้กวาดมาให้อัวสักอัน เอละเท่านี้แหละ ขอไก่ตอนกับปูไข่มาแก้มเหล้าก่อน”

บ๊วยของภัตตาคารรับสั่งแล้วเดินหัวเราะหึ ๆ ออกไปจากห้องนั้น เขาจำได้ว่าตั้งแต่เขาเป็นบ๊วยมา ๕ ปีแล้ว เพิ่งมีคน ๕ คนสั่งอาหารมาเลี้ยงกันถึง ๑๓ อย่าง โดยมากมากินกันตั้ง ๑๐ คนแต่สั่งอาหารเพียงสองสามอย่างเท่านั้น

เหล้ากับแก้มและอาหารถูกยกทยอยมาเรื่อย ๆ สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ร่วมดื่มเหล้าและรับประทานอาหารกันอย่างกันเอง ดร. ดิเรกกับเสี่ยหงวนแลเห็นอาหารยกมาเต็มโต๊ะพาลกินไม่ลง แต่นิกรเจริญอาหารกว่าเพื่อน

เมื่อเหล้าเข้าปากเสียงสรรวเสเฮฮาก็ดังขึ้น ทุกคนหน้าแดงกล้าไปตามกัน ตราขาวพร่องไปขวดครึ่งแล้ว ในที่สุดเมื่อมีโอกาสเหมาะ เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ก็กล่าวกับคณะสีสหายอย่างเป็นทางการ

“จะบอกให้พวกแกรู้ว่าวันนี้ฉันเลี้ยงพวกแกเนื่องในงานอะไรหรือเนื่องจากอะไร”

อาเสี่ยขมวดคิ้วย่น

“ผมทายว่าคุณอาจจะได้ยาปลูกผมขนานเอกมาจากใครคนหนึ่ง”

“อ้าว --- เตี่ยก็ถึบเปรี๊ยะเข้าให้เท่านั้นเอง ไม่ใช่ยังงั้นไฉน เรื่องกบาลของอาไม่เกี่ยวกับงานเลี้ยงเลย อ้า--- วันนี้ศาลแพ่งได้ตัดสินให้อาชนะความ อาฟ้องขับไล่บริษัทไทยอุตุริจำกัดที่เช่าอาคารของอาอยู่ทางถนนสุริยวงศ์ค้างค่าเช่าได้ ๖ เดือนเป็นเงิน ๒๔,๐๐๐ บาท ศาลบังคับให้บริษัทย้ายไปจากอาคารของอาภายใน ๗ วัน และให้ชำระเงินค่าเช่าค่าทนายให้อาด้วย ค่าเช่าเขาชำระให้แล้ว แต่การโยกย้ายเขาสัญญาต่อศาลว่าเขาจะย้ายไปใน ๗ วันนี่ อาได้เงินมาก็เลยมาเลี้ยงพวกแก และคิดว่าจะชวนพวกแกให้เข้าหุ้นกับอาเพื่อเปิดการค้าขึ้นที่อาคารนั้นดีกว่าที่จะทิ้งไว้เฉย ๆ เพราะค่าเช่าเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ในสมัยนี้หาคนเช่าไม่ได้แล้ว”

พลยืมให้เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ

“คุณอาจจะค้าขายอะไรหรือครับ”

“อาอยากจะทำร้านจำหน่ายสินค้าไทยทุกชนิด เรามาเข้าหุ้นกันคนละสองแสนดีไหมล่ะ”

นิกรพูดโพล่งขึ้นมาทันที

“ตกลงครับ คุณพอออกเงินให้ผมก่อนก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ ชูหลังมือขวาให้

“มะเหงนี่แหละ หน้อยจะเล่นอัฐยายซื้อขนมยาย แกน่าจะรู้มากนั่นเลยอะอ้ายกร แกมีเงินอยู่ในธนาคารตั้งห้าหมื่นล้าน”

“โธ--- ก็ต้องเอาเก็บไว้กินเมื่อแก่บ้างซีครับ เดี๋ยวนี้เงินทองมันหายากคุณพอก็ทราบดีแล้ว บริษัทไทยอุทรีเป็นบริษัทที่มีกิจการใหญ่โตก็ยิ่งต้องเจ๊ง”

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ

“ชื่อมันควรเจ๊งวะ” แล้วเขาก็หันมามองดูเจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ “อาคารของคุณอาหลังนั้นไม่เหมาะที่จะเปิดเป็นบริษัทการค้าหรือครับ ผมคิดว่าเราควรจะเปิดเป็นไนท์คลับดีกว่า สถานที่ที่นั่นเหมาะมาก ชั้นล่างเป็นห้องโถงใหญ่ชั้นบนมีระเบียงรอบ ตั้งโต๊ะอาหารทั้งชั้นบนชั้นล่าง”

ท่านเจ้าคุณสั้นศิริชะช้า ๆ

“ไม่ไหววีย์ ไนต์คลับหรือบาร์เจ๊งไปตามกัน ที่กำลังจะเจ๊งก็อีกเยอะแยะ ลูกชายของเพื่อนเก่าอาคนหนึ่งเป็นเจ้าของบาร์แห่งหนึ่ง พบกันเมื่อสองสามวันนี้นับว่าอยากยิงตัวตาย ขาดทุนไปหลายแสนแล้ว”

กิมหวอนว่า “ที่ขาดทุนก็เพราะจัดการไม่เป็นครับคุณอา การตั้งไนท์คลับส่วนมากเขาตั้งไว้ต้อนรับคนชั้นสูง ชายเหล้าและอาหารแพงลิบ ถ้าเราตั้งเพื่อคนชั้นกลางกิจการของเราก็เจริญแน่ หาพาร์ทเนอร์สาวสวยจากฮ่องกงสัก ๑๐ คน คนไทยสวย ๆ สัก ๑๐ คน ขายอาหารและเครื่องดื่มในราคาที่แพงกว่าร้านอาหารทั่วไปเพียง ๕๐ % ก็ดีถมไป นี่เล่นขายน้ำอัดลมขวดหนึ่งตั้ง ๑๐ บาทมันก็ต้องเจ๊งนะซีครับคุณอา แล้วก็การตั้งไนท์คลับจะต้องใช้ทุนมากตอนแรก ๆ มันต้องขาดทุนแน่นอน เจ้าของไนท์คลับหรือบาร์ทุนแสนสองแสนมันก็ไปไม่รอด อย่างพวกเราเรียกหุ้นคนละสี่แสน ๕ คน แะะ แะะ อย่าให้ผมบอกเลยนะครับว่าเท่าไรเดี๋ยวคุณอาจะเตะผม ๕ คน ก็พอแล้วถ้าเราเข้าหุ้นกันคนละสี่แสนแล้วก็จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดอย่างซ้ำปีเดียวไนท์คลับหรือบาร์ของเราก็จะรุ่งเรืองที่สุดในกรุงเทพ สถานที่ของเราก็สวยงามมากไม่ได้เข้าใครไม่ต้องกลัวว่าหมดสัญญาเช่าแล้วเขาจะไล่เราแต่ว่าเราก็ต้องคิดค่าเช่าให้คุณอาตามสมควร ทำกันให้ถูกต้องและยุติธรรม”

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไร เข้าที่ไว้อ้ายหวอน ถ้าตั้งบาร์กันเข้าหุ้นด้วยคน คนละสี่แสนถึงจะขาดทุนก็ช่างมัน หรือยังงิพล”

พลพยักหน้า

“ดีเหมือนกัน เรื่องการค้าอ้ายหวอนมันเฉลียวฉลาดกว่าเรามาก มือชั้นอ้ายเสี้ยมันเล็งผลเลิศ ดีดลูกคิดวางแก้วเมื่อทำอะไรก็ต้องเห็นผลกำไร กันเอาด้วยคน”

แล้วก็หันมาทางนิกร “แกเอาไหมล่ะ”

นิกรพูดไม่ออกเพราะเป่าฮืออยู่เต็มปาก เขาพยายามกลืนเป่าฮือลงไปแล้วกล่าวว่า

“เอาก็เอา คนละสี่พันไม่มากมายอะไรน้า”

เสียงหวนลืมตาโพลง

“สี่แสนไว้ยไมใช่สี่พัน”

นายจอมทะเล้นอ้าปากหวอ

“สี่แสน..... ตายแล้ว ฉันทายแน่ ถอนเงินในธนาคารออกมาตั้งสี่แสน ฉันทงนอนเอาเท้าก่ายหน้าผากไปหลายวัน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“แกจะกระดุกไปถึงไหนวะอ้ายกร ปีหนึ่ง ๆ แกมีกำไรจากการค้าและรายได้จากที่ดินอาคารต่างๆ เกือบสามล้าน อย่าลืมว่าแกตายไปแกเอาเงินไปไม่ได้แม้แต่บาทเดียว”

“ตกลง” นิกรพูดเสียงหนักแน่น “สี่แสนก็สี่แสน ตั้งบาร์ดีเหมือนกันไว้ย ได้มีโอกาศแต่อั้งพวกพืทเนอร์แล้วใครจะเป็นอะไรบ้างลองบอกหน้าทีซี”

กิมหวนยืมให้นิกร

“แกลองกะตัวซีว่า พวกเราใครควรจะได้รับหน้าทีอะไร ถ้าเราตั้งไนท์คลับขึ้น”

นิกรนั่งคิดสักครู่

“แกก็ต้องเป็นผู้จัดการนะซี เพราะแกเหมาะแก่ตำแหน่งนี้ คุณพ่อเป็นเจ้าน้ำที่ฝ้ายการเงิน อ้ายพลกับกันเป็นปฏิคมและช่วยเหลือทั่วไป”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“แล้วไอละ”

“แกนะเหวอ แกก็เป็นหมอคอยตรวจโรคพวกพืทเนอร์ของเราซีไว้ย ถ้าใครเป็นโรคคอย่างว่าก็ต้องให้พักงานก่อน”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ชอบกล

“ออไรได้เหมือนกัน”

การรับประทานอาหารได้ดำเนินต่อไปและปรึกษาหารือกันไปด้วย อาเสียรับรองว่าเขามีเพื่อนนักธุรกิจอยู่ที่ฮ่องกงหลายคนซึ่งสนิทสนมกับเขา เขาจะโทรเลขติดต่อให้ส่งสาวสวยมาให้สัก ๑๐ คน เมื่อพูดกันถึงเจ้าแห้ว สีสหายก็ลงมติให้เจ้าแห้วเป็นหัวหน้าพนักงานรับใช้

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ และคุณหญิงวาดได้ทราบว่ีสสหายกับเจ้าคุณปัจจนี้ก ๗ จะทุ่เงินอันมหาศาลเพื่อสร้างไนท์คลับขึ้นที่อาคารของเจ้าคุณปัจจนี้ก ๗ ถนนสุริยวงศ์ ท่านทั้งสองก็คัดค้านไม่เห็นพ้องด้วย คุณหญิงวาดให้ความเห็นอย่างแยบคายว่า ควรจะเอาเงินสองล้านที่จะเข้าหุ่กันนี้สร้างโรงเรียนหรือโรงงานอุตสาหกรรมจะมีประโยชน์กว่า อย่างไรก็ตามเมื่อีสสหายกับเจ้าคุณปัจจนี้ก ๗ มีศรัทธาแก่กล้าที่จะตั้งไนท์คลับขึ้น ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองก็ขอร้องให้ออกทุนกันคนละแสนบาทเท่านั้น

“ห้าแสนพอแล้วสำหรับการตั้งบาร์หรือไนท์คลับ” คุณหญิงวาดได้กล่าวกับีสสหายเช่นนี้ “การตั้งบาร์ไม่ได้เป็นสาธารณประโยชน์เลย อาไม่เห็นด้วย แต่เมื่ออยากจะทำอะไรในทางนี้ก็ลองดู คนละแสนดีแล้วสมัยนี้เงินทองมันของหายาก เก็บเอาไว้ใช้ทำประโยชน์อื่นเถอะ”

ีสสหายกับเจ้าคุณปัจจนี้ก ๗ จำต้องอนุโลมตามความคิดของคุณหญิงวาด ส่วนสีนางไม่ออกความคิดเห็นอะไรเลยในเรื่องนี้เพราะเห็นว่าเป็นการค้าของสามีหล่อนจะคิดจะทำกันอย่างไรก็ตามใจ

ในที่สุดอาคารใหญ่ริมถนนสุริยวงศ์หลังนั้นก็กลายเป็นสถานที่หย่อนใจในยามราตรีให้นามว่า “ลัวนา” ซึ่งนิกรเป็นคนตั้งชื่อนี้ คุณหญิงวาดถามถึงเหตุผล นิกรก็ชี้แจงให้ฟังว่า

“เหตุผลหรือครับ เหตุผลก็คือว่าคนไทยเราชอบชื่อที่เป็นฝรั่งหรือภาษาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษาไทย เป็นต้นว่าถ้าเราตั้งร้านเสริมสวยสักร้านหนึ่งแล้วตั้งชื่อว่า “ออร์สา” ก็คงไม่มีใครสนใจ แต่ถ้าตั้งชื่อว่า “อาหลิยง” จ้างผู้หญิงลูกจีนเป็นช่างแล้วโกหกว่าสำเร็จมาจากฮ่องกง ร้านของเราก็มีลูกค้าประจำมาก บาร์หรือไนท์คลับก็เช่นเดียวกัน ชื่อนี้ให้ชื่อเป็นภาษาไทยก็ไม่มีความหมายอะไรนัก ชื่อลัวนาค่อยให้หน่อยแต่จะเป็นภาษาอะไรหรือแปลว่าอะไรผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

“ลัวนา” เปิดทำการค้าเมื่อวันสุดสัปดาห์กลางเดือนนี้เอง จำหน่ายเหล้าอาหารฝรั่งอาหารจีนในราคาไม่สูงจะแพงนัก พืทเนอร์สาวจากฮ่องกง ๑๐ คน และสาวไทยร่างสะคราญอีก ๑๐ คน พร้อมทั้งจะเป็นคู่ลีลาศของทุกคนที่มีบัตรคูปองให้หย่อน อาหารดี ดนตรีเพราะ บริการสะดวกรวดเร็วทันใจ สถานที่โอโถงภาคภูมิ ลมพัดเย็นเหมือนกลางแจ้ง ทำให้ “ลัวนา” มีประชาชนไปอุดหนุนอย่างเนื่องแน่นผิดคาด คณะพรรคสี่สหายได้ลงทุนไปแล้วสามแสนเศษ

สี่สหายกับเจ้าคุณ บัจฉนิก ๙ และเจ้าแห้วต่างเห็นดีเห็นชอบไปตามกัน พอ ๑๖.๐๐ น. เศษ ก็ต้องรีบมาที่บาร์เตรียมงานไว้ต้อนรับแขก “ลัวนา” มีรายได้เพิ่มขึ้นทุกวัน การชกต่อยแจกหมากพลุหรือแจกแว่นกันยังไม่ปรากฏ ผู้มาเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจส่วนมากเป็นสุภาพบุรุษเป็นนักธุรกิจหรือข้าราชการแต่พวกอันธพาลก็คงปะปนอยู่บ้าง เพราะแกะฝูงหนึ่งก็ต้องมีแกะดำเป็นธรรมดาอยู่เอง

วันนั้นตรงกับวันเสาร์

สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิก ๙ มาถึง “ลัวนา” ในเวลา ๑๖.๐๐ น. เศษ เจ้าแห้วมารอคอยอยู่แล้ว เมื่อเจ้าคุณบัจฉนิก ๙ กับสี่สหายเข้ามาในห้องทำงานซึ่งอยู่ชั้นบนของตัวตึกและนั่งสนทนากันได้ครู่เดียว เจ้าแห้วก็บุกเข้ามาในห้อง

“รับประทานมีชายหนุ่มคนหนึ่งต้องการจะขอพบพวกคุณ ๆ ครับ” เจ้าแห้วรายงานให้ทราบอย่างนอบน้อม “รับประทานเขามาคอยอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว”

เจ้าคุณบัจฉนิก ๙ โบกมือแล้วกล่าวกับเจ้าแห้ว

“แกลงไปบอกเขาเถอะ เราไม่ตำแหน่งว่างที่จะรับเขาทำงานกับเรา”

“มิได้ครับ รับประทานเขาไม่ได้มาของานหรอกครับ ผมถามเขาแล้ว รับประทานเขาบอกว่าเขามีธุระส่วนตัว”

พลหันขวับมาทางเจ้าแห้ว

“เขาเป็นใครวะ”

“รับประทานไม่เคยเห็นหน้าครับ เป็นชายหนุ่มร่างใหญ่อายุราว ๓๐ ขวบ รูปร่างหน้าตาเป็นนักเลงครับ แต่งตัวสะอาดเรียบร้อย รับประทานไว้หนวดจิมคล้าย ๆ มื่อปิ่น”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ถ้าจะมาสัปดาห์เป็นนักเลงคุมบาร์กระมัง ไปพาเขามาพบเราซิ ถ้าเขามาสัปดาห์เป็นนักเลงคุมบาร์ ฉันจะได้แนะนำเขาให้ไปสมัครที่คุกลาดยาวบางเขน”

เจ้าแห้วหัวเราะ พาดำเดินออกไปจากห้องสำนักงานของบาร์ เจ้าคุณบัจฉนิก ๙ ประารกับเสียหงวนว่า ท่านถืออดใจที่พวกอาเสียกระเป๋านัก ซอรับพืทเนอร์ไปจากบาร์ก่อน ๒๔.๐๐ น. ถึงแม้จะยอมจ่ายค่า

ป่วยการให้ แต่เมื่อฟ้าทเนอร์ถูกรับตัวไปเกือบหมด พวกแขกที่มาเที่ยวก็ต้องเสียเวลารอคอยเดินรำจึงอยาก
จะให้ออกกฎข้อบังคับใหม่ว่า ฟ้าทเนอร์ทุกคนจะไปกับแขกได้ก็ต่อเมื่อ ๒๔.๐๐ น.ล่วงหน้าแล้ว เสียหวนเห็นพ้อง
ด้วย

“ก็ดีเหมือนกันครับคุณอา ถ้าเราจะออกกฎข้อบังคับหุยมหิมเกินไปหล่อนอาจจะลาออกไปอยู่บารอื่น
รายได้ของเราจะตกต่ำ เรายังงี้ดีกว่าครับ บนนี้มีห้องว่างอยู่หลายห้อง ผมจะจัดเป็นห้องบริการพิเศษเฉพาะผู้
ที่ต้องการสนทนากับฟ้าทเนอร์ของเราโดยเฉพาะ”

พลว่า “ถ้ายังงี้ละก็อย่าตำราวจักคงรวบพวกเราเท่านั้นเอง ในข้อหาตั้งช่องเถื่อน”

อาเสี้ยมยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซี เห็นจะต้องสั่งฟ้าทเนอร์จากปารีสมาสู้กับสาวเชียงใหม่ซะแล้วล่ะ เราจ้าง
เป็นคณะนาฏศิลป์ให้เต้นระบำปี่ซิ่ง ๆ นุ่งน้อยห่มน้อย อ่างเป็นศิลปะบังหน้าก็แก้ระบำปี่นั่นเองแหละ ค่า
จ้างคงแพงหน่อยแต่ก็คงทำรายได้ให้เราไม่น้อย”

ดร. ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

“ออไร แต่ต้องคิดดูให้รอบคอบเสียก่อน ถ้ามันเสี่ยงต่อการขาดทุนก็อย่าทำ ได้ไม่เท่าเสีย เวลานี้แกก็รู้ดี
แล้วว่าเงินฝืดมาก กิจการของเรายังดีอยู่อาจจะเพราะเราเพิ่งเปิดใหม่ คนไทยชอบของใหม่วะ แต่แล้ว
ก็เบื่อง่าย”

เจ้าหัวพาทระทาศายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องในท่าที่สงบเสงี่ยม ชายกลางคนผู้นี้รูปร่างสูงโปร่งไป
หน้าเสียมแก้มตบไว้หนวดเส้นเล็ก ๆ หน้าผากเถิก ผมหยิกหยักโศก ผิวเนื้อค่อนข้างดำ แต่งกายแบบสุภาพ
บุรุษสวมกางเกงขาววสีน้ำตาลอ่อน เข็มขัดยาวพับแขนสีขาวเขาประนมมือไหว้สวัสดีกับเจ้าคุณปัจจุบัน
ฯ อย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับ”

ทุกคนต่างรีบไหว้และยิ้มให้เขา

“นั่งซีครับ” นิกรเชิญเขาอย่างกันเอง

ชายผู้นั้นทูลดตัวลงนั่งอย่างสงบเสงี่ยม พลกล่าถามเขาว่า

“คุณเป็นใครและมีธุระอะไรหรือครับ”

เจ้าหนุ่มหน้าเสียมยิ้มเล็กน้อย

“ผมชื่อจิตรครับ เป็นมือปืนประจำตัวของพี่ยอด”

พลพยักหน้ารับทราบ

“บอกความประสงค์ของคุณมาเถอะคุณจิตร”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แล้วก็เอาแต่เนื่อนะครับไม่ต้องฝอย มีอะไรก็พูดกันอย่างตรงไปตรงมา ผมสงสัยว่าคุณกำลังมาขอ
สมัครเป็นนักเลงคุมบาร์ “ลัวน่า” ของเราใช่ไหม”

เจ้าหมอนั้นยิ้มแฉะ

“ครับ เป็นความจริง พี่ยอดให้ผมเป็นผู้แทนมาเจรจากับพวกคุณครับ ผมเองก็พอใจที่จะได้พูดกันอย่าง
สั้น ๆ และตรงไปตรงมา อ้า—พวกคุณเคยได้ยินชื่อพี่ยอดมาบ้างหรือเปล่าครับ”

เสียหวนกล่าวขึ้นทันที

“นายยอดนักเลงบางรักไซ้ใหม่”

“ครับ เขาละ... ขึ้นชื่อว่าพียอดในถิ่นถนนตักบ้านทวย ตรอกจันทร์ สาร ยานนาวา สุริวงค์ บางรัก สีพระยา นักเลงทั้งหลายก็ต้องยกให้พียอดเป็นลูกพี่ใหญ่ บาร์นี้อยู่ในท้องที่ของพียอดครับ”

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ

“เฮ้ะ ไม่ได้อยู่ในท้องที่ของโรงพักบางรักหรือหรือคุณ”

“เรื่องไปลิศคนละเรื่องครับไม่เกี่ยว ผมหมายถึงแดนนักเลง”

“อ้อ” กิมหงวนยกคาง “หมายความว่านายยอด ส่งคุณมาเจรจาเพื่อขอเงินค่าคุ้มครองเป็นรายเดือนไซ้ใหม่”

นายจิตรหัวเราะ

“ครับ อาเสี้ยเข้าใจถูกต้องทีเดียว พียอดต้องการค่าคุ้มครองความสงบเรียบร้อยของบาร์นีเดือนละ ๒,๐๐๐ เท่านั้น ความจริงก็ไม่มากมายอะไรนัก เพราะเขาทราบว่าที่นี่จำหน่ายเหล้าและอาหารได้คืนหนึ่งหมื่นกว่าหรือเกือบสองหมื่น”

นิกรยิ้มให้มือปืนของนักเลงใหญ่

“แพงเกินไปคุณจิตร ถ้าเราขอร้องให้ตำรวจมาเฝ้าเราจ่ายเบี้ยเลี้ยงให้เขาคืนละ ๑๐ บาท ตำรวจ ๒ คน เดือนหนึ่งเพียง ๖๐๐ บาทเท่านั้น แล้วแถมว่านักเลงด้วย เพราะขึ้นชื่อว่าตำรวจแล้วใคร ๆ ก็ไม่สู้”

จิตรมองดูนิกรด้วยแววตาแข็งกร้าว

“ถ้าคุณคิดพึ่งตำรวจก็แล้วแต่เถอะครับ แต่อย่าลืมว่าตำรวจตามโรงพัก ไม่มีเหลือเพื่อที่จะมาเฝ้าตามบาร์หรือไนท์คลับ หากพวกคุณยอมเสียค่าคุ้มครองให้พียอดเป็นรายเดือนผมรับรองว่า เราจะจัดการระงับเหตุร้ายต่าง ๆ ไม่ให้เกิดขึ้นในบาร์นี้ พวกคุณก็น่าจะทราบดีแล้วว่า บาร์หรือไนท์คลับถ้ามีเรื่องชกต่อยตีกันบ่อย ๆ แยกที่มาเที่ยวก็แตกหมด”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือชี้หน้ามือปืนของจอมนักเลง

“ฉันไม่กลัวคำขู่ของแกเลยนายจิตร กลับไปบอกนายยอดเถอะว่า ฉันสามารถคุ้มครองตัวเองได้ ตำรวจทุกโรงพักล้วนแต่พวกของฉัน ใครมาเกะกะอาละวาดหรือมาหาเรื่องกับเรา เราก็จะให้ตำรวจจัดการส่งตัวไปขังคุกลาดยาวในฐานะที่เป็นอันธพาล ไม่เชื่อก็ลองดู ธุระอะไรฉันจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าคุ้มครองให้พวกแกถึงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ในเมื่อบ้านเมืองมีกฎหมายคุ้มครองและมีผู้รักษากฎหมาย พวกเราไม่เคยกลัวคำขู่ของใคร”

นายจิตรหัวเราะในลำคอ

“เอาละครับ ผมจะกลับไปบอกพียอดตามนี้ พวกอินทรีเหล็กคงจะได้มีโอกาสมาเยี่ยมบาร์ “ลัว์น่า” บ้าง”

“อินทรีเหล็ก ... “ กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ “ดีทีเดียว ขึ้นมาอาละวาดก็คงได้รับมือกับพวกอ้ายปากเบี้ยวแน่นอน”

จิตรหน้าตื่น

“พวกไหนครับ อ้ายปากเบี้ยว ผมเป็นนักเลงมานานแล้วไม่เคยได้ยินชื่อเลย”

“อ้าว ก็พวกกันนี้แหละอ้ายปากเบี้ยว กันคือหัวหน้าใหญ่” พูดจับเสี้ยหงวนก็ทำปากเบี้ยวหยันตาเหล่ไป

มา

สมุนแขนขวาของยอดลุกขึ้นยืนแล้วกล่าววว่า

“คืนนี้ผมกับพี่ยอดจะมาเที่ยวที่นี่ รับรองว่าจ่ายสดดะเชื่อ เรามีสิทธิที่จะมาเที่ยวหาความสุขสำราญได้ เมื่อเรามีเงิน พวกคุณคิดและตรองดูให้ดีๆ นะครับ ถ้าตกลงใจจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้เรา ก็เรียกเรามาตกลงกันได้ในวันนี้นี่”

พลหัวเราะอย่างใจเย็น

“ไม่มีทางที่คุณจะได้เงินจากเราเลยคุณจิตร พวกผมแต่ละคนล้วนแต่นักเลงใหญ่ทั้งนั้น ถ้าไม่ตีจริงก็คงไม่กล้าตั้งบาร์ “ลัวน่า” ไปบอกลูกพี่คุณเถอะ ถ้ามาตีเราก็ต้อนรับในฐานะเป็นลูกค้าของเรา ถ้ามาร้ายก็พาดกันแหลกไปข้างหนึ่ง”

จิตรก้มศีรษะเล็กน้อย

“ครับผมจะไปบอกพี่ยอดตามนี้ ลาละครับ ขอให้โชคดีและปลอดภัยนะครับ”

ครั้นแล้วมือปืนของนักเลงใหญ่ก็เดินออกจากห้องทำงานของสี่สหาย เจ้าหัวล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดพับสปริงเล่มหนึ่งออกมาจางออกแล้วผลดลูกขึ้นยืน

“รับประทานผมสามันเสียดีไหมครับ อ้ายหมอนี้กำแหงนัก”

พลพยักหน้า

“เอาเลยอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ไหวครับ รับประทานกลัวติดคุก”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ลื่นสุดความสนใจกับนายจิตรแต่เพียงเท่านี้ ต่างนั่งปรึกษารือกันต่อไป ในการที่จะสร้างความเจริญให้แก่บาร์ “ลัวน่า” ทุกคนพอใจมากที่รายได้ของ “ลัวน่า” สูงขึ้นทุกคืน

คืนวันนั้นเอง

ท่ามกลางเสียงเพลงและแสงไฟต่าง ๆ สี นุ่มสาวหลายคูกำลังวาดลวดลายลีลาศอยู่ท่ามกลางพลอร์ภายในห้องโถงของบาร์ “ลัวน่า” ถึงแม้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย แต่ทุกคนก็มีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ทั้งนี้ก็เพราะ “ลัวน่า” ได้ต้อนรับลูกค้าอย่างเนืองแน่น เหล้าเครื่องดื่มและอาหารจำหน่ายขายดีอย่างผิดคาด ในทศลับหลายแห่งได้ส่งคนมาลาดตระเวนดูความก้าวหน้าของ “ลัวน่า” ส่วนมากบาร์หรือไนท์คลับกำลังซบเซามีหวังจะเล็ดล้มกิจการไปตามกัน แต่ “ลัวน่า” กลับเจริญรุ่งเรืองอย่างน่าประหลาดทั้ง ๆ ที่เพิ่งเปิดใหม่

พอดนตรีจบเพลง แสงไฟก็สว่างจ้าราวกับกลางวัน คุณหนุ่ม ๆ พาพิทเทอร์สาวกลับไปนั่งโต๊ะ ดื่มเหล้ารับประทานอาหารและพราวดกันด้วยความสุข บรรยากาศใน “ลัวน่า” มีแต่ความสดชื่นรื่นเริง กลิ่นน้ำหอมจากเรือนร่างของสาวน้อยชาวฮ่องกงหอมตลบ ระคนกับกลิ่นเหล้าและกลิ่นบุหรี่ยิ่งชวนละเอียดและควันหยาบ

ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ เสียงสรรวเสเฮฮา ใครคนหนึ่งซึ่งเป็นชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ได้เริ่มเปิดฉากอละวาดด้วยการผลักโต๊ะอาหารล้มลงทั้งโต๊ะ ขวดเหล้าขวดโซดา ถ้วยแก้ว ถ้วยชามแตกกระจาย

“โครม”

สายตาทั้งหมดต่างจ้องมองไปที่โต๊ะนั้น เจ้าหนุ่มร่างใหญ่กับเพื่อนอันธพาลอีกสองคนนั่งหัวเราะงอหาย เหมือนกับว่าการผลักหรือถีบโต๊ะล้มเป็นการกระทำที่น่าสนุกสนานของเขา

ภายในห้องโถงเงียบกริบ บรรดาสุภาพชนที่ตั้งใจมาหาความสุขสำราญเริ่มกระซิบกระซาบกันและชวนกันกลับบ้าน บางคนก็ร้องเรียกบอยให้นำบิลมาเก็บเงิน ในเวลาเดียวกันนี้เองกิมหงวนก็ปราดเข้ามาหาอันธพาล

ทั้งสามคนซึ่งอาเสี้ยมรู้ว่า คงเป็นลูกน้องของยอดที่มาก่อความไม่สงบเพื่อทำลายกิจการของบาร์นี้ เสี้ยมหวนหยุดยื่นเผชิญหน้าอันธพาลทั้งสามแล้วกล่าวขึ้น

“ใครเป็นคนตีบโตะ”

“อ้าวเอง” เจ้าหนุ่มร่างใหญ่สวมเสื้อยืดลายน้ำเงินขาวตอบอย่างองอาจ

กิมหวนยิ้มแค่น ๆ

“คุณต้องการอะไรที่คุณแสดงอิทธิฤทธิ์เช่นนี้”

“อ้อ --- ต้องการให้ลื้อมาต่อว่าอ้าวนะซี อ้าวจะได้ตีบหน้าลื้อ”

เสี้ยมหวนฉิวปากหวิว ถอดแว่นตาขอบกระบอกพับเก็บใส่กระเป๋า แล้วกิมหวนก็ยิ้มให้เจ้าหนุ่มร่างใหญ่

“เราควรจะตกลงกันได้ดีกว่านี้ไม่ใช่หรือ ไปพบกับกันทางหลังตึกเถอะความจริงแถมไม่น่าจะใช้วิธีอาละวาดเช่นนี้เลย”

สมุนคนสนิทของอินทรีเหล็กเข้าใจว่าอาเสี้ยม คงจะยอมจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้โดยตีจิงลุกขึ้นยืนและหันมายิ้มกับเพื่อนทั้งสอง

“บรรยากาศมีที่ท่าแจ่มใสขึ้นแล้ววะ แกสองคนนั่งรออยู่นี่นะ”

อาเสี้ยมกิมหวนผู้จัดการ “ลัวนา” พาเจ้าวงศ์สมุนคนสนิทของจอมดาวร้ายผู้มีสมญาว่าอินทรีเหล็ก เดินผ่านห้องโถงออกไปทางหลังตึก ทันใดนั้นเองนิกรได้ถือโอกาสประกาศกระจายเสียงให้ทราบทั่วกัน

“ท่านที่เคารพครับ ขอเชิญท่านหาความสุขสำราญกันต่อไปครับ เมื่อสักครู่นี้สุภาพบุรุษผู้หนึ่งยิงขวดน้ำปลาขึ้นตีมีดโดยเข้าใจผิดคิดว่าขวดเหล้า เลยโมโหโกรธาตีบโตะลื้อม ไม่มีอะไรหรอกครับเรื่องเล็กน้อย อ้อ --- ดนตรีขึ้นเพลงใหม่ได้แล้ว”

เสียงดนตรีลีลาศครางกระหึ่มขึ้นทันที บรรดานักลีลาศต่างออกลีลาศกันอีก พล พัทธราภรณ์ สั่งให้พนักงานรับใช้ช่วยกันเก็บกวาดเศษแก้วและยกโตะขึ้นตั้งให้เรียบร้อย ขณะนี้สมุนของอินทรีเหล็กได้กระจายกำลังนั่งอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ หลายโต๊ะ ทุกคนเตรียมอาละวาดสุดเหวี่ยงเมื่อได้รับคำสั่งจากลูกพี่

กิมหวนพาเจ้าวงศ์ลงไปยืนบนลานซีเมนต์ด้านหลังตึกอันเป็นที่ลับตาคน เขากล่าวถามสมุนคนสนิทของอินทรีเหล็กว่า

“แกจะเอาอย่างไรกับกัน ว่ามา”

เจ้าวงศ์แสร้งยิ้ม

“ก็ค่าคุ้มครองบาร์สำหรับพี่ยอดเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ยังไงล่ะ”

อาเสี้ยมยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้ายวางทำเป็นนักเลงนักสู

“ถ้าไม่ให้จะมีอะไรเกิดขึ้น”

“อ้อ --- เกิดทุกอย่างที่จะทำให้บาร์ “ลัวนา” เจ๊ง”

เท่านั้นเองหมัดตรงขวาของเสี้ยมหวนก็เหวี่ยงโครมออกไปถูกปากครึ่งจมูกครึ่งของเจ้าวงศ์เต็มรัก สมุนคนสนิทของอินทรีเหล็กเซเซต ๆ ออกไปหลายก้าวแล้วล้มลงกับกระแทกพื้น อาเสี้ยมหัวเราะชอบใจ

“มา --- ลุกขึ้นมา ฎ --- อ้ายปากเปี้ยวจะปราบอินทรีเหล็กเอง”

เจ้าวงศ์ยกมือขวาป้ายเลือดที่ปาก เขาจ้องมองดูกิมหงวนอย่างแปลกใจด้วยนึกไม่ถึงว่าผู้จัดการ “ลัวนา” จะจัดการกับเขาด้วยวิธีการอันรุนแรงเช่นนี้ สมุนคนสนิทของอินทรีเหล็กผลุนผลันลุกขึ้นยืนและปราดเข้าตะลุมบอนกิมหงวนทันที

มวยนอกเวทีเป็นไปอย่างดุเดือด ต่างฝ่ายต่างระดมหมัดเท้าศอกเข้าเข้าใส่อีกฝ่ายหนึ่ง แต่กิมหงวนสูงกว่าและแขนยาวกว่า นอกจากนี้ชั้นเชิงมวยไทยของอาเสี่ยยังเหนือกว่ามาก ดังนั้นเจ้าวงศ์จึงถูกหมัดและเท้าของเสี่ยหงวนอย่างจัง ๆ อีกหลายที

ระหว่างที่ทั้งสองต่อสู้กัน นิกรได้พาตัวเดินเรื่อยเปื่อยออกมาทางหลังตึก พอเห็นเสี่ยหงวนกับเจ้าวงศ์กำลังพัดกันอุตุลุดนายจอมทะเล้นก็หยุดชะงัก แล้วยกมือป้องหน้าผากมองดูด้วยความสนใจ นิกรหัวเราะหึ ๆ ลงบันไดตรงเข้ามาหยุดยืนดูในระยะใกล้ชิด

เจ้าวงศ์เปลี่ยนกลยุทธ์จากมวยไทยเป็นมวยปล้ำทั้งนี้เพราะเห็นว่าชั้นเชิงมวยของเขาสู้กิมหงวนไม่ได้ อาเสี่ยเสียท่าถูกสมุนคนสนิทของอินทรีเหล็กหมุนตัวเข้ามาข้างหลังและยกท่อนแขนข้างขวาตวัดรัดคอไว้ได้ เจ้าวงศ์พยายามใช้กำลังท่อนแขนรัดคออาเสี่ยจนกระทั่งเสี่ยหงวนหายใจไม่ออก

พอเหลือบแลเห็นนิกรยืนดูอยู่ใกล้ ๆ กิมหงวนก็ร้องขอความช่วยเหลือ

“ช่วยกันหน่อยซีไวย้อ้ายกร มันรัดคอกันจนลูกกระเดือกบวมแล้ว”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“ช่วยก็เสียเหลี่ยมลูกผู้ชายนะซีไวย้อ้าย แกกับเขาพัดกันตัวต่อตัวยุติธรรมดีแล้ว ดิ้นเข้าซีเตี้ยก็หลุด มันลือคคอกไม่เป็นไรหรอกอย่าให้มันจับคางแก่ได้ก็แล้วกัน”

เจ้าวงศ์ได้ยินนิกรบอกกิมหงวนเช่นนั้นพาซีอริบคลายท่อนแขนที่ลือคคอกอาเสี่ยออกแล้วยกมือขวาจับคางกิมหงวนไว้ ทันใดนั้นเองอัปเปอร์คัทซ้ายของอาเสี่ยก็ลั่นจับออกไปถูกลิ้นปีสมุนแขนขวาของยอดดั่งอีก เจ้าวงศ์จุกแอด ๆ ทำตัวโง่เหมือนกึ่ง อาเสี่ยยิ้มออกมาได้ ควงหมัดขวาสามสี่รอบแล้วปล่อยตุ้มเข้าให้ที่ขาตะไกรข้างซ้ายของเจ้าวงศ์ดังกร๊อบ

สมุนของพี่ยอดล้มฮวบลงบนลานซีเมนต์นั้น กิมหงวนก้มลงมองดูอย่างขบขันแล้วยกมือขึ้นนับเหมือนกรรมการห้ามมวย

“หนึ่ง สอง... สาม....”

นิกรเดินเข้ามาห้าม

“ไม่ต้องนับ ต่อให้แก่นับถึง ๕๐๐ มันก็ไม่ฟื้น ขาตะไกรมันหักฉิบหายหมดแล้ว ดั่งเหมือนทูปกระบอกไม้ไผ่ ชกได้แมนยำดีมาก”

“มา --- เข้ามาอ้ายกร”

นิกรสะดุ้งแล้วหัวเราะ

“พวกเดียวกันไวย้อ”

อาเสี่ยขมวดคิ้วย่น

“อ้อ --- ขอโทษที กำลังหน้าสิ่วหน้าขวานไม่ทันคิดวะ เป็นยังไงอ้ายปากเบี้ยวปราบอินทรีเหล็กได้หนึ่งตัวแล้ว ต่อนี้ไปกันจะสู้กันมันทั้งนั้นโดยไม่เลือกว่าหน้าอินทรีหน้าพรหมเราจะต้องประกอบกิจการค้าของเราอย่างปรกติสุข ใครขัดขวางหรือทำลายกิจการของเราจะปราบมันให้ราบคาบ อ้ายพวกว้ายร้ายมันจะรีดหรือไถ

ได้ก็สำหรับพ่อค้าที่เกรงกลัวมัน แต่เราจะไม่กลัวมันเป็นอันตราย อย่างมากก็แค่ตายไว้วัย เกิดมาเป็นคนกลัวคนก็ไม่ใช่คนชั่ววะ”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ดีแล้ว แกอยู่ฝ่ายบู๊ก็แล้วกัน สำหรับกันเรื่องชกต่อยตีรันฟันแทงกันไมโครัดนัด แฮะ แฮะ พูดยังอย่างเปิดอกก็คือว่ากันกลัวเจ็บ”

เจ้าวงศ์พลิกตัวไปมาแล้วรวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งอย่างสะลึมสะลือ มันมองดูนิกรอย่างเดือตตาลแล้วต่อว่านิกรทันที

“คุณหลอกผมซะเสียคน คุณบอกว่าลือคอกไม่เป็นไรอย่าให้ผมจับลูกคางได้ อ้ายผมก็ตายใจหลงเชื่อเลยคุณนี่อ้อ”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ก็มีอย่างหรือวะ แกน่าจะคิดดูบ้างว่าเราเป็นเพื่อนกัน กันก็ต้องออกอุบายให้เพื่อนของกันซีไว้ย ม่ายแกก็รัดคอเพื่อนกันตายหน้าแล้ว”

เจ้าวงศ์ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ยกมือชี้หน้าสองสหายแล้วกล่าวคำอาฆาตมาดหมาย

“ดีแล้ว เราคงจะได้พบกันอีก วันนี้ผมของฝากไว้ก่อน” พูดยจบสมุนคนสนิทของพี่ยอดตบุดตบเปิดกลับขึ้นไปบนตึกหน้าตาของเจ้าวงศ์ฟกซ้ำดำเขียว จนแทบจะจำไม่ได้เพราะถูกหมัดและศอกของอาเสี้ย

ขณะนั้นดนตรีลีลาศจบเพลงแล้ว พี่ยอดจอมอันธพาลผู้มีสมญาว่าอินทรีเหล็ก นั่งอยู่ในมุมมืดที่โต๊ะอาหารโต๊ะหนึ่งพร้อมด้วยสมุนร่วมใจ ๓ คนซึ่งคนหนึ่งคือเจ้าจิตรมือปืนประจำตัวของเขา ยอดเป็นชายกลางคนในวัย ๔๐ ปี รูปร่างสูงใหญ่ แต่งกายภูมิฐานแต่ใบหน้าและบุคลิกลักษณะต่ำช้าแบบอันธพาลหรืออาชญากรทั้งหลาย ยอดไม่กล้านั่งในที่สว่างหรือแสดงตัวเปิดเผยก็เพราะกลัวตำรวจนั่นเอง เขาไม่แน่ใจว่าทางบาร์นี้จะนำความไปแจ้งให้ตำรวจทราบหรือเปล่า เท่าที่เขาส่งมือปืนไปติดต่อขอเงินเดือนเป็นค่าคุ้มครอง จึงต้องนั่งซุ่มอยู่ในที่มืดคอยหลบหนีเจ้าพนักงาน อนึ่งเขาเป็นอันธพาลที่ตำรวจกำลังติดตามหาตัวอยู่เพื่อส่งไปกักกันที่เรือนจำลาดยาวเช่นเดียวกับอันธพาลทั้งหลาย ยอดจึงต้องระมัดระวังตัวทุกขณะ

เมื่อเจ้าวงศ์เดินเข้ามาหาและนั่งลงบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง อินทรีเหล็กก็จ้องมองดูหน้าสมุนคนสนิทของเขาอย่างแปลกใจ

“อ้ายวงศ์ มึงพึดกับพวกเจ้าของบาร์หรือนี้”

เจ้าวงศ์ยิ้มแห้ง ๆ

“ครับ ผู้จัดการบาร์ --- อาเสี้ยกิมหงวนเรียกผมออกไปพบหลังตึกแล้วบอกกับผมว่าทาง “ลัวนา” ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้เรา เลยเกิดพาดปากกันขึ้นครับ ผมสู้เขาไม่ได้ ผู้จัดการมันสูงกว่าผม แขนมันยาวตั้ง ๕ วา เพียงแต่ยื่นแขนออกมาเท่านั้นผมก็เข้าไม่ถึง”

อินทรีเหล็กยิ้มแสบๆ

“มึงก็ดีแต่ชมเหวี่ยงแกผู้ที่เขาไม่สู้มึง ฤษ --- ประเดี้ยวพอยังทิ้งเสียเลย เป็นอันว่ามึงทำให้กูเสียเหลี่ยมไปแล้วอ้ายบัดชบ สู้เขาไม่ได้ทำไมไม่เสียบมันด้วยเหล็กขูดข้าวหรือมีดพก”

เจ้าวงศ์หน้าจ๋อย

“ระหว่างชกกันผมทำมีดตกหายครับ”

ยอดชบگرامกรอดหันมาทางมือปืนของเขา

“อ้ายจิตรภูกลับบ้านละ มึงกับพวกเด็ก ๆ จัดการหน่อยนะ หาวิธีทำให้ผู้คนที่อยู่ในบาร์แตกตื่น แต่อย่าให้ถึงกับปะทะกัน กูยังหวังว่าเจ้าของบาร์อาจจะยอมจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้กู มึงจะจัดการยังงี้แล้วแต่มึง สามทุ่มกูมีธุระต้องไปฆ่าคนที่ตรอกจันทร์ รับเงินมัดจำเขาไว้แล้ว ถ้าไม่ทำให้เขาหรือทำไม่สำเร็จก็เสียชื่อ”

“ฆ่าใครครับ พี่ยอด” จิตรกระซิบถาม

“นายตำรวจวะ นายพลตำรวจจัตวา”

เจ้าจิตรทำคายนและกลืนน้ำลายเอือก เขาไม่กล้าซักถามอะไรอีก อินทรีเหล็กล้วงกระเป่าเสื้อเซ็ทหยิบธนบัตรใบละร้อยปึกหนึ่งโยนลงบนโต๊ะแล้วกล่าวกับมือปืนของเขา

“จ่ายค่าเหล้าค่าอาหารและเครื่องดื่มให้เขาให้เรียบร้อย เราไม่ใช่นักแสดงกูยเราเป็นนักแสดงอิทธิพลพยายามก่อความไม่สงบสุขให้เกิดขึ้นให้มากที่สุด แต่อย่าให้ถึงกับปะทะกัน กูไปละ” พูดจบอินทรีเหล็กก็ลงชื่อลงในดินลางก็ลุกขึ้น เดินเลียงออกไปจากห้องโถงอย่างระมัดระวังตัว

“ลัวนา” ยังคงสนุกสนานครื้นเครงตลอดเวลา จิตรมือปืนของยอดกับพรรคพวกส่งเสียงอะอะเฮฮาก่อความรำคาญให้กับแขกผู้มาเที่ยว มีการทวบขวิดเหล่าทวบแก้วและเคี้ยวแก้ว บางทีก็ทำท่าเหมือนกับจะตีกัน บรรดาสุภาพชนทั้งหลายที่มาเที่ยวหาความสุขสำราญ ต่างเอือมระอาไปตามกัน แต่ก็ยังไม่มีเหตุการณ์รุนแรงอะไรจนกระทั่ง ๒๐.๐๐ น. เศษ

ระหว่างที่การลีลาศกำลังดำเนินไปในเพลงแมมโบ ประทัดญี่ปุ่นพวงหนึ่งหรือดับหนึ่งก็ถูกมือมีดจุดโยนไปกลางฟลอร์ เสียงประทัดระเบิดสนั่นหวั่นไหว ฟัทเนอร์สาวร้องหวีดวายไปตามกัน นักลีลาศเข้าใจว่าเป็นกลมือก็เผ่นหนีไปคนละทางสองทาง แต่พอรู้ว่ามันเป็นประทัดเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงก็ตั้งขึ้น

นิกร รีบประกาศกระจายเสียงทันที

“ท่านสุภาพชนและอสรพิษก๊วยทั้งหลาย ไม่มีอะไรที่น่าตกใจหรอกครับ อันธพาลคนหนึ่งหนีมาจากคุก ลาดยาวและจุดประทัดเล่นเพื่อทำลายความสงบสุขของท่าน เจ้าหน้าที่ของบาร์พร้อมแล้วที่จะจัดการกับมนุษย์มือบอนถ้าหากว่าจะมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก เชิญท่านหาความสุขสำราญกันต่อไปเถอะครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ตะโกนบอกให้นักดนตรีขึ้นเพลงใหม่ทันที แต่ไม่มีใครกล้าออกไปเต้นรำ ทันใดนั้นเองสมุนของยอดซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ กันสองโต๊ะก็แก๊งทำเป็นวิวาทกันลุกขึ้นด่าทำทายเป็น และแล้วมวยหมูซึ่งเป็นมวยรู้กันก็ฟาดกันอย่างตะลุมบอน โต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด ขวดเหล้า แก้วเหล้าแตกกระจายเกลื่อนกลาด บรรดาสุภาพบุรุษทั้งหลายได้ประสบเหตุการณ์เช่นนี้ ก็รีบเรียกบอยมาจ่ายเงินให้ตามบิลแล้วพากันกลับบ้าน เพราะกลัวว่าจะพลอยฟ้าพลอยฝนหรือถูกลูกหลงเจ็บเนื้อเจ็บตัวไปเปล่า ๆ ฟัทเนอร์สาวยืนจับกลุ่มวิจารณ์กันอยู่นอกฟลอร์ หลังจากนั้นเพียงครู่เดียว ภายในห้องโถงก็มีแต่พรรคพวกของพี่ยอดประมาณ ๑๕ คนเท่านั้น มวยหมูสู้สุดพลังแล้วโดยไม่มีใครห้าม

พลปราดเข้ามาหาพรรคพวกของยอดที่แก๊งก่อเหตุปะทะกัน นายพัชราภรณ์กล่าวกับเจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่ง

“คุณเมาสุราอาละวาดปะทะกันอย่างนี้ข้าวของของเราแตกหมด คุณต้องรับผิดชอบนะครับ”

หมอนั้นแหะยิ้ม ยกมือตบกระเป่าเสื้อเซ็ท

“จดบิลไว้แล้วส่งบิลมาเก็บเงินเรา ไม่มีอะไรหรอกครับ เราเพื่อนกันทั้งนั้น พูดผิดพูดน้อยก็ลุกขึ้นตะปอกันเล่นแก๊งลุ่ม เสียใจนะครับที่พวกเราทำให้แขกของคุณแตกไปหมด ความจริงก็ไม่ได้เกี่ยวกับคนอื่นเลย”

พลยิ้มเล็กน้อย เขาไม่ต้องการหาเรื่องกับพวกอันธพาลเหล่านี้จึงร้องเรียกเจ้าแห้วเข้ามาหาเขาแล้วตั้ง
ว่า

“อะไรแตกหักเสียหายแกคิดราคารองบิลไว้เก็บเงินจากคุณ ๆ สองโต๊ะนี้ คืนนี้บาร์ของเราคงจะไม่มีใคร
มาเที่ยวอีกแล้ว แต่ไม่เป็นไร เราจะต้องดำเนินกิจการของเราต่อไป การทำงานทุกอย่างก็ต้องมีอุปสรรค”

เจ้าแห้วเค้นหัวเราะ

“รับประทานผมอดใจไม่ไหวแล้วครับ เห็นจะยอมติดคุกคราวนี้”

สมุนของอินทรีเหล็กคนหนึ่งกล่าวขึ้นดัง ๆ

“ให้มันแน่สักรายเถอะวะ พี่ชาย”

พลถลึงตาห้ามเจ้าแห้วไม่ให้พูดอะไรอีก เจ้าแห้วล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบสมุดโน้ตออกมา แล้วสำรวจดูข่าว
ของที่แตกหักเสียหายคิดเป็นเงินจลดลงไปในสมุด พลพาตัวเดินไปทางเคาเตอร์ พอแลเห็นนิกรยืนอยู่หลังเคาเตอร์
เขาก็ไปหาเพื่อนเกลอของเขาและจูงมือนิกรเข้าไปในห้องเล็ก ๆ หลังเคาเตอร์นั้น

“เอาช่างดีอ้ายกร อินทรีเหล็กแผลงฤทธิ์อาละวาดเสียจนแขกของเราเปิดหมด ถ้าปล่อยให้เป็นอยู่อย่าง
นี้อีกไม่กี่วัน “ลัวนา” ของเราก็ต้องเจ๊งแน่ ๆ “

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่เป็นตามเคย

“เรื่องเล็กวะ กันจะจัดการเอง แยกไปยั่วเข้าพรรคพวกอ้ายยอดหน่อยซี”

“ยั่วยังงี้”

“ยั่วให้มันสั่งเครื่องดื่มไปดื่ม”

“แล้วยังงี้”

“กันจะเอาสลอดใส่ในเครื่องดื่มหรือน้ำอัดลมให้มันแตก ประเดี๋ยวเดียวอินทรีเหล็กชี้แตกไปตามกัน เท่า
นี้มันก็หมดฤทธิ์และขายหน้าเรา ไปเถอะ กันเตรียมสลอดไว้เรียบร้อยแล้ว ให้บอยไปซื้อจากร้านเครื่องยามาเมื่อ
สักครู่นี้เอง นำเสียดายที่อ้ายยอดกลับไปเสียก่อน”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เอาเดี๋ยวนี้รี”

“อ้อ ใช้วาทศิลป์นิดหน่อยนะพล หลอกให้มันสั่งเครื่องดื่มมาให้ได้”

นายพัชราภรณ์ภวาดสายตามองไปรอบ ๆ

“ดิเรกกับอ้ายเสียหายไปไหนละ”

“ยังงี้ก็ไมรู้ ถ้าจะอยู่ข้างบนกระมัง”

พลหมุนตัวกลับเดินออกมาจากห้องหลังเคาเตอร์ เขาออกมาจากเคาเตอร์เดินผ่านฟลอร์ตรงเข้ามาหา
พรรคพวกของฟียอด อินทรีเหล็ก ซึ่งกำลังส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโรอยู่ที่โต๊ะอาหารใกล้ ๆ กันรวมสามโต๊ะ ชาย
ฉกรรจ์ทั้งหมดนี้มีจำนวน ๑๕ คน แต่ละคนลักษณะท่าทางเป็นอันธพาลขนาดหนัก สวมเสื้อเชิ้ตหรือเสื้อยืดลวด
ลายต่าง ๆ หน้าตาโหดเหี้ยมเคยผ่านคุกตารางมาแล้ว แทบทุกคนอยู่ในบัญชีอันธพาลของตำรวจและตำรวจ
กำลังสืบหาตัวอยู่

พลเดินเข้ามาหยุดยืนที่โต๊ะจิตรมือปืนของอินทรีเหล็ก จิตรนั่งอยู่กับพรรคพวกอีก ๔ คน บนโต๊ะมีเบียร์
เพียง ๒ ขวดเท่านั้น ไม่มีกับแกล้มหรืออาหาร มือปืนยิ้มให้พลอย่างเยาะเย้ย

“เสียใจจริง ๆ ที่พวกผมทำให้แขกของ “ลัวนา” หนีกลับบ้านหมด ความจริงสุภาพบุรุษเหล่านั้นชี้ขาด ตาขาวไม่เข้าเรื่อง พวกผมเป็นยั้งแยะครับ กินเหล้าที่บาร์ไหนก็มักเกิดชกกันเอง เมื่อกี้โชคของคุณยังดีนะ ครับ เด็กของผมคนหนึ่งเมาจนเกือบไม่ได้สติ ควักลูกระเบิดมือออกมาจะขว้างแต่ผมห้ามไว้ทัน ม่ายยั้ง “ลัวนา” พังไปแล้วและคงตายกันหลายศพ”

พลทุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่ง เขาแก้มองหน้าจ้อยแล้วกล่าวว่า

“ผมเห็นจะต้องประชุมหุ้นส่วนในคืนวันนี้เพื่อหาทางเจรจากับพี่ยอด”

จิตรลืมตาโพลาง

“อ้อ ถ้าทำได้ยั้งก็จะก่อผมรับรองว่าเรื่องเจ็วจ้าวอะอะวุ่นวาย จุดประทัด ล้มโต๊ะหรือตะลุมบอนกัน แบบมวยหมู่จะไม่ปรากฏขึ้นอีกเลยครับ พวกคุณไม่น่าจะเสียชีวิตเลย บาร์ใหญ่ ๆ ที่มีรายได้ดี ๆ อย่างนี้เสียค่า คู่คุ้มครองให้พี่ยอดเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ไม่มากมายอะไรเลยนี่ครับ”

พลแก้มองหน้าจ้อยหน้า ๆ แล้วลุกขึ้นยืน

“เราต้องปรึกษากันดูก่อนนะครับ แต่คิดว่าคงตกลงแน่ ๆ อ้า --- พวกคุณทำให้แขกผมเปิดหมดก็ควรจะ อุดหนุนผมบ้าง อย่างน้อยสั่งเบียร์มาดื่มคนละขวดก็ยังดี คืนนี้บาร์ของเราขาดทุนแน่ ๆ”

จิตรหัวเราะชอบใจ

“ถึงกับเบียร์คนละขวดก็แย่น้อย เอาแต่เพียงน้ำอัดลมก็แล้วกันนะครับ” พุดจบมือป็นของนักเลงใหญ่ก็ ร้องตะโกนเรียกพนักงานรับชั่งคนหนึ่งให้มาหาเขา “เฮ้ย--- น้องชาย น้ำอัดลม ๑๕ ขวดไว้ว เอามาเสิร์ฟพวกอ้ว คนละขวดเร็ว”

คนรับใช้รับคำสั่งแล้วเดินไปทางเคาเตอร์ พลก็ยื่นมือป็นของอินทรีเหล็กและแก้มองไปทางวง ดนตรี หลังจากนั้นสักครู่พนักงานรับใช้สองคนก็นำน้ำอัดลมแช่เย็นรวม ๑๕ ขวดใส่ถาดไม้มาเสิร์ฟให้จิตรกับลูก น้องโดยทั่วหน้ากัน นิกรยื่นหัวเราะคิกคักอยู่ที่เคาเตอร์ เขาได้ผสมสลอดลงไปในขวดน้ำอัดลมเหล่านี้ทุก ๆ ขวด ด้วยมือของเขาเองโดยมีส่วนผสมเท่า ๆ กัน จิตรกับสมุนของยอดต่างยกขวดน้ำอัดลมขึ้นดูดลอดอย่างข่มขื่นใจ บางคนตะกละหนอยเห็นเพื่อนดื่มเหล้าติดกันขวดวางไว้ก็ถือโอกาสคว่ำมาดื่มอย่างหน้าตาเฉย

ดนตรีลีลาตื้นเพลงใหม่แล้ว แต่ไม่มีการลีลาต พวกพืทเนอร์พากันแข่งด่าเหล่านักเลงอันธพาลที่ทำให้ แขกแตกหนีไปเป็นเหตุให้พวกหล่อนขาดรายได้จากคูปองเต็มราและเหล้าเป๊กภายในบาร์ “ลัวนา” มีแต่เสียง หัวเราะต่อกระซิกของพวกอินทรีเหล็กเท่านั้น เจ้าคุณปัจฉิมิก ๆ ยืนหน้าจ้อยอยู่ข้างประตูด้านหลัง นิกรเดินเข้ามา หาพวกพืทเนอร์แล้วกระซิบกระซาบให้รู้ว่า เขาได้ผสมสลอดใส่ลงไปในขวดน้ำอัดลมที่พวกอันธพาลดื่มเข้าไป

นิกร รับรองว่าภายใน ๑๐ นาทีนี้ สมุนของอินทรีเหล็กจะมีอาการเหมือนกันคนไข้ที่เป็นอหิวาต์ไปตาม กัน เมื่อทราบความจริงจากนิกรเช่นนี้ พืทเนอร์สาวก็หัวเราะต่อกระซิกไปตามกัน

เวลาผ่านพ้นไปสักครู่หนึ่ง

นิกรเดินเข้ามาหาพลและชวนพลเดินไปที่กลุ่มสมุนของ อินทรีผยองเหล่านั้น จิตรแลเห็นเข้าก็ยิ้มให้สอง สหายด้วยความหวังว่า ยอดคงจะได้รับเงินเดือนค่าคู่คุ้มครองบาร์นี้อย่างไม่ต้องสงสัย

“นี่สิครับคุณ ผมเห็นใจพวกคุณเหลือเกินที่แขกไม่มีมาเที่ยว” จิตรพุดยิ้ม ๆ “พวกผมมันยั้งแยะครับ ลงเข้าไปเจ็วบาร์ไหนบาร์นั้นเป็นต้องเจ็วไม่ช้า”

สองสหายต่างทุดตัวนั่งบนเก้าอี้เหล็กคนละตัว นิกรมองคู่มือป็นของจอมนักเลงด้วยความสงสาร

“เราอาจจะตกลงจ่ายเงินเดือนให้พี่ยอดก็ได้ครับ แต่ต้องประชุมกันก่อนตอนเลิกงานคืนวันนี้”

“ครับ ดีแล้วครับ เสียเงินเพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้น บาร์นี่ก็จะตั้งอยู่ได้อย่างปลอดภัย ใครมา
เกาะเกาะวาทะพวกผมแสดงเอง ขนาดจุดประทัดหรือครับ ถ้าผมไม่เชื่อค่อมันก็อย่าเรียกผมว่าอ้ายจิตร” พุด
จบเขาก็สะดุ้งเล็กน้อยแล้วยกมือทั้งสองกดท้องเพราะรู้สึกปวดท้องขึ้นมาอย่างกะทันหันมีความรู้สึกเหมือนกับคน
ท้องเสีย

นิกรกลั้นหัวเราะแทบแย้

“คุณเป็นอะไรหรือคุณจิตร”

“ปละ—เปล่าครับ รู้สึกเสียดท้องนิดหน่อย”

ในเวลาเดียวกันนี้เองสมุนของอินทรีเหล็กอีกหลายคนก็รู้สึกปวดท้องและเสียดท้องอย่างรุนแรง ต่าง
มองหน้ากันและปรับทุกข์กัน เจ้าหนุมมอมกะหรือคนหนึ่งพรวดพรวดลุกขึ้นวิ่งตื้อผ่านพลอร์จไปห้องน้ำ แต่ไป
ได้ครึ่งทางก็หยุดชะงักยืนบีบขานแน่นขมวดคิ้วนี่หน้าอย่างน่าสงสาร เจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหาแล้วแกล้งถาม

“เป็นอะไรครับคุณ”

เจ้าหนุมมอมกะสะดุ้งปากเบา ๆ

“แะแะ แะแะ ผมปวดบริษัท บริษัทอยู่ไหนครับ ผมหมายถึงส้วมนะ”

เจ้าแห้วกลั้นหัวเราะแทบแย้

“ส้วมไม่มีหรอกครับ มีแต่ที่ปั๊สสวะและที่สำหรับล้างหน้าล้างมือเท่านั้น ห้องส้วมของบาร์กำลังสร้าง
ครับ”

“ปู้ไฉ่.....” เจ้าหนุมมอมกะหรือคนตรงเสียงละห้อย “บาร์ออกเบ้อเริ่มไม่มีห้องส้วมแล้วแขกที่มาเที่ยวจะ
ทำอย่างไร อู๊ย.....ผมแย้แล้วอ้อย.....แลบออกมาแล้วครับ”

เจ้าแห้วหัวเราะคิก

“รีบขึ้นรถกลับไปถ่ายที่บ้านซีครับ”

เจ้าหนุมมอมกะถอนหายใจเบา ๆ และมีสีหน้าข่มขื่นเล็กน้อยเมื่ออาการไหลทะลักของกากอาหารหยุดยั้งแค่
ปากประตูหลังบ้านเพียงชั่วขณะ

“บ้านผมอยู่ไกลชะด้วย นั่งแท็กซี่ไปก็ในราว ๑๐ นาที”

เจ้าแห้วล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบขวดยาผงเล็ก ๆ ขวดหนึ่งออกมาส่งให้สมุนของอินทรีเหล็ก

“เอายานี้ไปใส่มือแล้วดมซีครับ เป็นยาปิดหนักปิดเบาชั่วขณะ ดมยานี้แล้วอันไปได้ราวหนึ่งชั่วโมง ผม
ซื้อมาจากพวกพ่อค้าพม่าขายยาหม่องที่สนามหลวง”

สมุนของพี่ยอดพาซื้อรีบเปิดจุกขวดออกแล้วเทออกมาใส่ฝ่ามือของเขาปิดจุกเรียบร้อยแล้ว คั้นขวดให้เจ้า
แห้ว เขายกยานี้ตู่กระต่ายจามขึ้นสุดดมเต็มแรง แก้วหัวดั่งแก้ววงแหวนทอง

เจ้าหนุมมอมกะยื่นหน้าเชอทำจมุยกูยี้ สักครู่ก็แผลอตัวจามออกมาเสียงลั่น

“ฮัด ชะ เอ๊ย”

เท่านั้นเองทำนบหลังบ้านของเขาก็แตกทำลายด้วยกองทัพข้าศึกอันมหาศาล ซึ่งหลังไหลออกมาจนเลอะ
เทอะขาทั้งสองข้าง สมุนของพี่ยอดร้องไห้โฮวิ่งตื้อออกไปทางประตูด้านข้างตึก เจ้าแห้วยื่นหัวเราะงอไปงอม

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พลกับนิกรกำลังแกล้งขวนมือนี่ของอินทรีเหล็กสนทนาถึงเรื่องต่าง ๆ จิตรกับ
พวกนั่งบิดตัวกระสับกระส่ายไปตามกัน ทุกคนขนลุกชูหูอันย่นตาพราวพราว อำนาจของสลอดทำให้ทุกคนรู้ตัว

ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่เขา เจ้าหนุ่มอันธพาลทั้งหลายเห็นออดอกหน้าซัดไปตามกัน จิตรพยายามนั่งทรงตัวตรงบีบขาทั้งสองแนบแน่นท้องของเขาลั่นโคร่คร่ำคร่ากร้อจ้อจ๊ก ๆ

ในที่สุดจิตรก็กวักมือเรียกเจ้าแห้วให้มาหาเขา

“ขอ бил ให้กันเถอะน้องชาย” เขาพูดเสียงอ่อยนำสงสาร

เจ้าแห้วซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“รีบไปไหนล่ะครับ”

มือปืนผีน้อย

“กันไม่ใคร่สบายเสียแล้ว ชักปวดท้อง”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“อย่าไปเลยครับ ถึงไปก็ไปไม่ทันคงไปเรียกราดกลางทางแน่นอน เต็มพืดเขียวหรือครับ อ้ายเรื่องเอ๊กซิเดินพรรณนี่ผมก็เคยประสบมาเหมือนกัน ไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเมื่อท้องมันเสียขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน”

จิตรขมวดคิ้วย่น จากคำพูดของเจ้าแห้วทำให้เขารู้ทันทีว่าเขากับพรรคพวกของเขาถูกลูกไม้ของคนะพรรคสี่สหายเสียแล้ว อย่างไรก็ตามน้ำอัดลมคงเจือปนสลอดแน่นอน มือปืนของอินทรีเหล็กมองดูเจ้าแห้วและสองสหายด้วยแววตาแข็งกร้าว แล้วเขาก็สอดมือเข้าไปใต้ชายเสื้อเซ็ดฮาวายเพื่อจะหยิบปืนพกคู่มือออกมา

แต่แล้วจิตรก็สะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง เขาแผ่นพรอดลุกขึ้นแล้ววิ่งปุเลง ๆ ออกไปทางหน้าต่างท่ามกลางเสียงระเบิดพรอดแพรดและมิกลื่นเหม็นคลุ้งไปทั่วห้องโถง เจ้าแห้วกับพล, นิกรหัวเราะงอหาย สมุนของอินทรีเหล็กคนหนึ่งคว้าขวดน้ำอัดลมทูปกับขอบโต๊ะแตกกระจายดังเพลิงจนกลายเป็นปากฉลาม อ้ายหนุ่มหน้าเสี้ยมผลูดลุกขึ้นยืนอย่างเดือดดาล

“ยังงั้นด้อมกัน” เขาร้องเสียงลั่นและจ้องตาเขม็งมองดูพลกับนิกรราวกับอาฆาตกันมาแต่ชาติก่อน พลยิ้มอย่างใจเย็น

“คุณหมายความว่าอะไรน้องชาย”

เจ้าหมอนั่นยิ้มแค้น ๆ

“อย่าทำเป็นโก้น้อยเลยนะ คนของคุณเอาสลอดใส่ในน้ำอัดลมมาให้พวกเรากิน ฮีม--- แฮะ แฮะ คุณต้องตาย” พุดจบจิ้งเหลนหนุ่มก็สะดุ้งสุดตัวแล้วรีบเลื่อนขาทั้งสองข้างมาชิดกันพลางขมวดคิ้วนี้วหน้าสุดปากเบา ๆ

เจ้าหนุ่มอันธพาลซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ กล่าวกับเจ้าหมอนั่นเบา ๆ

“แทงชิวะ อ้ายพิศ แทงคอปพวกเจ้าของบาร์ด้วยขวดนั้นแหละ”

เจ้าพิศทำตาละห้อยพูดเสียงอ่อยนำสงสาร

“แทงไม่ไหว มันไหลออกมาแล้ว อ้อย...กูไปก่อนนะ” พุดจบเจ้าพิศก็โยนขวดทิ้งแล้ววิ่งปุเลง ๆ ออกไปทางหน้าบาร์อย่างเต็มฝีเท้า

พล, นิกรกับเจ้าแห้วต่างหัวเราะงอหายไปตามกัน บรรดาพวกอันธพาลสมุนของอินทรีเหล็กยังเหลืออีก ๑๒ คน นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารรวม ๓ โต๊ะ ทุกคนมีใบหน้าซัดเขียว มีท่าทางกระสับกระส่ายไปตามกัน ไม่มีใครกล้าลุกขึ้นยืนหรือขยับเขยื้อนเพราะข้าศึกกำลังจะโจมตีประตูลงบ้านอย่างดุเดือด

นิกรมองดูเหล่าอันธพาลแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“เฮ้ --- พวกนี้อาจจะกลับบ้านก็กลับซี ค่าเหล่าค่าเครื่องตีไม่ต้องจ่ายหรืออ้วยยกให้ฟรี ไป---ไปให้พ้น
ซินนี่ว่าใครคนงานที่นี่จะต้องทำการกวาดล้างกันเหน็ดเหนื่อยเพราะพวกนี้อ”

เจ้าหนุ่มคนหนึ่งทำปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้

“ไปยังไงล่ะครับมันเข้าขั้นตรูตแล้ว”

นิกรหัวเราะก๊าก

“อ้าวช่วยอะไรไม่ได้ จำไว้ว่าถ้าพวกนี้อมาอาละวาดที่นี่อีกจะต้องเจอสลอดเหมือนอย่างนี้อีก”

จึงเหลนคนหนึ่งถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วยกมือไหว้พล

“คุณครับ ส่วมอยู่ไหนครับ”

พลสั้นศีรษะและก้มหัวเราะไว้ ตอบอย่างหน้าตายว่า

“ส่วมไม่มีหรือครับ เรากำลังให้ผู้รับเหมาเขาก่อสร้างทางหลังตึกอีกห้าหกวันถึงจะเสร็จเรียบร้อย กลับ
ไปส่วมที่บ้านเถอะน้องชาย นั่งแท็กซี่ก็คงจะไปทัน”

“โอ้---มันจะออกมาอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว อย่าโกหกผมเลยครับ ผมขอใช้ส่วมหน่อยไม่ได้หรือครับ เราคนไทย
ด้วยกันในยามทุกข์ยากก็ควรจะช่วยเหลือกันบ้าง”

พลยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“ไม่มีจริง ๆ น้องชาย ส่วมเก่าเขารื้อทิ้งไปหลายวันแล้ว”

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่อีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

“แล้วพวกคุณส่วมที่ไหนกันล่ะครับ”

นิกรตอบแทนเพื่อนเกลอของเขาด้วยเสียงหัวเราะ

“เราใช้ห่อกระดาษหนังสือพิมพ์แล้วโยนข้ามรั้วออกไป”

เจ้าแห้วเห็นว่าสมุนของอินทรีเหล็กกำลังประสบชะตากรรมหมดฤทธิ์แล้ว จึงเดินปรีเข้ามาหยุดยืนที่โต๊ะ
ๆ หนึ่งแล้วกล่าวขึ้นอย่างไม่เกรงใจ

“ไป---ไป---ไป กลับบ้านได้แล้ว ผมจะปิดบาร์พวกคุณทำให้แขกของเราเปิดไปหมด เหลือแต่พวกคุณนั่ง
อยู่อย่างนี้เปลืองไฟฟ้าเปล่า ๆ ไปเถอะครับ”

สมุนของยอดคนหนึ่งมองดูเจ้าแห้วอย่างแค้นเคือง เจ้าหนุ่มผู้นี้กำลังเต็มแย่งชนลุกชูดลอดเวลา

“ไปยังไงเล่า ขึ้นเดินไปจากนี้ พวกเราก็ชี้ราดเท่านั้น”

เจ้าแห้วยิ้มแค้น ๆ

“ช่วยอะไรไม่ได้ ก็คุณรู้อยู่แล้วว่าสลอดนะมันถ่ายท้องอย่างรุนแรงแล้วคุณดันกินมันเข้าไปทำไม ลุก ๆ ๆ
ๆ ผมจะรีบปิดบาร์” พุดจบเจ้าแห้วก็ใช้กำลังกายอุดกระซางสมุนของอินทรีเหล็กลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่ละคนด้วยก
มือผลักชวนเซไป

อินทรีเหล็กกลายเป็นอินทรีเหลวไปตามกัน ไม่มีใครแสดงฤทธิ์เดชกับเจ้าแห้ว พอถูกเจ้าแห้วชูดลุกขึ้น
เสียงพรอดแพรดก็ดังขึ้นทันที สมุนของยอดต่างวิ่งจืดออกไปด้วยความอับอายขายหน้า เพียงครู่เดียวดาวร้ายก็
หายไปหมด ต่างคนต่างรีบกลับไปบ้านของตนอ่อนระโหยโรยแรงไปตามกัน

อีกครั้งหนึ่งที่ พล, นิกรกับเจ้าแห้ว พวกนักดนตรี พวกฟ้าทเนอร์และพนักงานรับใช้พากันหัวเราะอย่าง
ครื้นเครง เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ยืนหัวเราะอยู่ข้างเคาเตอร์ สักครู่ท่านก็เดินเข้ามาหาสองสหายแล้วทุดตัวลงนั่ง
ระหว่างพลกับนิกร ท่านยื่นมือให้ลูกเขยจอมทะเล้นของท่านสัมผัส

“อุบายของแกแถบเนียนดีมากอ้ายกร เด็กมันบอกพ่อว่าแกเอาสลอดใส่เข้าไปในขวดน้ำอัดลมให้อ้ายพวกนั้นดื่มเลยชี้เรื่อยชี้รวดไปตามกัน”

นิกรอมยิ้ม

“ครับ ไม่ได้เล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกลไม่ได้มันต์ก็ต้องใช้คาถา”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะชอบใจ

“แต่เราต้องระวังตัวให้ดี ฟรุ้งนี้อ้ายยอดคงจะพาพวกมากเราอีก”

นิกรว่า “ฟรุ้งนี้มันมาไม่ไหวหรือครับคุณพ่ออย่างน้อยก็ต้องนอนพักฟื้นไม่ต่ำกว่า ๓ วัน ลงล่อสลอดเข้าไปก็เหมือนกับเป็นอิวาต์แหละครับ อ่อนเพลียไปหลายวันผมเคยโดนมาแล้ว”

ทันใดนั้นเอง ดร. ดิเรกกับกิมหงวนได้พาตัวเดินเข้าไปในห้องโถงของบาร์ “ลัวนา” ซาขกลุ่มหนึ่งประมาณ ๓๐ คน ติดตามมาด้วย คนเหล่านี้ล้วนแต่พวกนักเลงอันธพาลที่เสียหงวนกับ ดร. ดิเรกไปจ้างมาเพื่อจะตีกับพวกอินทรีเหล็ก หัวหน้านักเลงรูปร่างสูงใหญ่ขนาดน้อง ๆ ยกชิวัดแจ้งลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นอันธพาลขนาดหนัก

หัวหน้านักเลงย่านหัวลำโพง ผู้มีนามว่าบุญส่งและมีสมญาว่าส่งตีนไฟ สมุนของเขาเดินตามเสียหงวนกับนายแพทย์หนุ่มเข้ามาในห้องโถง แล้วทุกคนก็หยุดชะงักกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง บุญส่งกล่าวถาม ดร. ดิเรกด้วยเสียงอันดัง

“ไหนล่ะครับพวกอินทรีเหล็ก นั่งอยู่โต๊ะนั้นสามสี่คนนั่นใช่ใหม่มั้ยครับ ถ้าใช่ผมจะจัดการให้เด็ก ๆ ของผมเก็บมันเสียเดี๋ยวนี้”

ดร. ดิเรกยิ้มให้นายตี๋ไฟนักเลงใหญ่

“นั่นพวกเราพี่ส่ง”

“อ้าว แล้วกัน ยังงี้ผมก็เสียเส้นนะซีครับ มาแล้วไม่ได้ฆ่าคนเสียเวลาเปล่า ๆ อยากจะรู้เหลือเกินว่าอินทรีเหล็กมันจะแน่สักแค่ไหน ผมจะปาดลูกกระเดือกมันเอง ว้า--ไม่ได้ความ”

พล, นิกร, เจ้าคุณบัจฉริก ฯ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นพากันเดินเข้ามาหาเสียหงวนกับ ดร. ดิเรก อาเสียได้แนะนำท่านเจ้าคุณกับสองสหายให้รู้จักกับบุญส่งผู้มีสมญาว่า อ้ายตี๋ไฟ ต่างฝ่ายต่างทักทายกันเป็นอย่างดี

“กันกับดิเรกพากันไปหาพี่ส่งที่หัวลำโพงตกลงจ้างพี่ส่งหมื่นบาท ให้ยกพวกมาปะทะกับพวกอินทรีเหล็กที่นี่ย้ายพวกนั้นมันไปกันหมดแล้วหรือพล”

พลพยักหน้า

“กลับไปหมดแล้ว คลาดกันไม่ถึง ๕ นาที”

ดร. ดิเรกจู้ปากจึกจึก

“น่าเสียดายมาก เลยไม่ได้เห็นฝีมือพี่ส่งจอมนักเลงผู้มีสมญาว่าอ้ายตี๋ไฟ ม่ายยังงั้นละก็พวกเราได้ดีแล้ว พี่ส่งแน่ที่สุด”

นิกรมองดูนายบุญส่งอย่างยิ้มแย้ม

“ขอโทษเออะครับพี่ส่ง ผมเคยได้ยินชื่อเสียงของพี่มานานแล้ว ใคร ๆ ก็เรียกว่าบุญส่งตีนไฟหรืออ้ายตี๋ไฟใช่ใหม่มั้ยครับ”

ดาวร้ายหัวลำโพงยิ้มแฉะ

“ใช่ครับ”

นิกรว่า “ความเป็นมาของสมญาที่เขาเรียกกันว่า ตีนไฟนะเป็นยังไงครับ”

นักเลงใหญ่ขมวดคิ้วขึ้น

“อ้อ เรื่องมันก็มีอยู่ว่า ขณะที่ผมต่อสู้กับศัตรูผมใช้แต่เพียงเท้าทั้งสองข้างเท่านั้น โดยไม่ต้องใช้หมัดหรือศอกเข้าเลย เตะซ้ายที่ขวาที่พวกศัตรูล้มระเนระนาดไปตามกัน นี่แหละครับ ๆ ถึงเรียกผมว่าอ้ายตีนไฟ”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่เลวเลยครับพี่สง ยังสู้ใช้ได้”

ดร. ดิเรกกล่าวกับนักเลงใหญ่อย่างยิ้มแย้ม

“น่าเสียดายที่พวกอินทรีเหล็กกลับไปเสียก่อน นั่งซีครับพี่สง ผมยินดีต้อนรับพี่และพรรคพวกทุกคน กินเหล้ากินข้าวกันให้เต็มที่ครับผมเลี้ยงฟรี”

บรรดาอันธพาลทั้งหลายต่างส่งเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋ขึ้นทันทีแยกย้ายกันไปนั่งตามโต๊ะอาหารต่าง ๆ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ให้การต้อนรับนักเลงหัวลำโพงเป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้และกับแก้มหมาเลี้ยงอย่างไม้อั้น อ้ายตีนไฟกล่าวกับคณะพรรคสี่สหายว่า

“ไว้ใจและเชื่อมือผมเถาะครับ ฟรุ้งนี้ผมจะพาเด็ก ๆ ของผมมาที่นี่ตั้งแต่หัวค่ำ ถ้าอินทรีเหล็กพาสมนของมันมาอาละวาดเป็นต้องเจอของแข็งแน่นอน ผมจะใช้เท้าไฟของผมถีบและเตะอ้ายพวกอินทรีเหล็กให้วอดวายไปตามกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแป้น

“ยังงั้น พวกเธอต้องปราบพวกอินทรีเหล็กให้ราบ จันเจ็บใจนักที่มันมาก่อความสงบสุขทำลายกิจการงานของเรา”

“ผมรับรองครับ นักเลงขนาดอ้ายยอดไม่มีความหมายอะไร ผมเคยปราบนักเลงใหญ่มามากต่อมากแล้วขึ้นชื่อว่า อ้ายสงตีนไฟคนแก่อายุตั้ง ๗๐ ยังเรียกว่าเฮี้ยสงนี่ครับ แถวหัวลำโพงท่านไปถามดูเถาะครับ เอ้ยชื่อผมแล้วสิ้นหัวไปตามกัน”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“สิ้นหัวนะเพราะไม่รู้จักเธอหรืออย่างไร”

บุญส่งสะดุ้งโหยง

“ไม่ใช่ยังงั้นครับ สิ้นหัวเพราะเขากลัวผม”

พนักงานรับใช้ของบาร์ต่างนำเหล้าและกับแก้มหมาเสิร์ฟให้พวกอันธพาลสมุนของนายบุญส่ง คณะพรรคสี่สหายพากันเลี้ยวไปจากที่นั่นเปิดโอกาสให้อ้ายตีนไฟสนุกสนานกับสมุนของเขาตามสบาย เป็นอันว่าตอนี้ไปอ้ายตีนไฟปราบอาสาคุมบาร์ “ลัวนา” แล้ว บรรดาอันธพาลทั้งหลายต่างคึกคักโหมงโองเจงอวดอ้างความเก่งกาจของตน บ้างก็เคี้ยวแก้ว บ้างก็ควักมีดโกนออกมาเฉือนลูกกระเดือกเล่นเพื่อแสดงให้เห็นว่าอยู่ยงคงกระพัน บางคนก็ล้วงกระเป๋าหยิบลูกกระเบิดมือออกมากระเดาะเล่น เป็นที่น่าหวาดเสียวยิ่งนัก

ในชั่วโหมงเดียวกันนั่นเอง อ้ายตีนไฟก็พาลูกน้องของเขากลับถิ่นหัวลำโพง บุญส่งกับสมุนของเขาทุกคนเมาแเอ้ไปตามกัน ต่างคนต่างอึ้มเหล้าจนเต็มคราบ เจ้าหนุมอันธพาลสองคนหิวปีกอ้ายตีนไฟออกไปจากห้องโถง

ก่อนจะพ้นประตูห้องจอมนักเลงได้ผลึกลูกน้องทั้งสองคนเข้าไปคนละทางเขาหมุนตัวกลับยืนเงงเงงเหมือนต้นไม้ต้องลมแล้วยกมือขวาโบกให้คณะพรรคสี่สหาย ร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอ้อแอ้แทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“ไม่มีอะไรที่พวกเจ้านายจะต้องวิตก ผม...ย้ายคืนไฟรับเหมาปราบพวกอินทรีเหล็กแล้วผมก็ต้องปราบมันให้ได้....อ้อว.....สวัสดีนะครับ....อ้อว.....สวัสดีทุกคน”

คืนวันต่อมา

บุญส่งกับสมุนของเขาอีก ๑๐ คนได้มาถึงบาร์ “ลัวนา” ก่อนพลบค่ำย้ายคืนไฟบอกกับคณะพรรคสี่สหายว่าเขากับสมุนของเขาพร้อมแล้วที่จะปะทะกับพวกอินทรีเหล็กในคืนวันนี้ อาเสียกิมหงวนกับ ดร. ดิเรกได้ต้อนรับขับสู้พวกนักเลงลำโพงอย่างดีที่สุด แต่พลกับนิกรและเจ้าคุณปัจจนึก ๗ ไม่สู้จะเลื่อมใสเท่าใดนักจึงปล่อยให้ นายแพทย์หนุ่มกับเสี่ยวหงวนรับรองพวกนักเลงที่มาคุ้มครองบาร์ “ลัวนา” กันตามเรื่อง

มีการเลี้ยงเหล้าและอาหารค่ำฟรีอีกซึ่งกิมหงวนและดร. ดิเรกร่วมรับประทานอาหารกับพรรคพวกย้ายคืนไฟด้วย เหล้าตราขาวและอาหารจีนชั้นดีถูกยกมาเลี้ยงต้อนรับบุญส่งกับพรรคพวกอย่างน่าเสียดาย บรรดาอันธพาลสมุนของย้ายคืนไฟต่างสนุกสนานกันเต็มที่ กินอยู่มูมมามตะกละตะกลามไม่ผิดอะไรกับฝูงปี่ศาจที่ถูกปล่อยมาจากนรก

พล, นิกรกับเจ้าคุณปัจจนึก ๗ ยืนมองอยู่บนระเบียงชั้นบนรอบห้องโถง ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่เหยงเมือแลเห็นอันธพาลคนหนึ่งยกจานเป่าฮื้อน้ำแดงขึ้นชดออย่างอ่อย

“เรื่องเศร้าไวย” เจ้าคุณปัจจนึก ๗ พึมพำ “แต่ละคนไม่มีมารยาทในการกินเลย บางคนเอาไก่อ่างยัดใส่กระเป๋ากางเกงก็มี”

พลหัวเราะเบา ๆ

“คงเอาไปฝากลูกเมียที่บ้านกระมังครับ ดิเรกกับอ้ายหงวนไม่ควรดูริไปจ้างนักเลงพวกนี้มาเลย เสียค่าจ้างไปตั้งหมื่นบาทแล้ว ค่าเหล้าค่าอาหารเสียยับเยินยับ ถ้าคืนนี้พวกอินทรีเหล็กไม่มาคืนฟุ้งนี้เราก็ต้องเลี้ยงอาหารค่ำพวกย้ายคืนไฟอีก”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ในฐานะที่กันเป็นหุ้นส่วนคนหนึ่งของบาร์นี้ กันจะไม่ให้ดิเรกกับอ้ายหงวนเลี้ยงอ้ายพวกนี้ก็เป็นอันขาด เพราะเราจ้างเหมือนกันแล้วเป็นเงินหมื่นบาทให้นายบุญส่งปราบพวกอินทรีเหล็ก โอ้โฮ---ดูอ้ายเปรตนั้นชิวะพลมันยกโถเปิดตุ๋นขึ้นชดออย่างน่าตาเฉย ย้ายคืนไฟดื่มเหล้าที่น่ากลัวเหลือเกินขนาดคอทองแดงทีเดียว”

เจ้าคุณปัจจนึก ๗ มองดูสองสหายแล้วกล่าวว่า

“ลงไปที่เคาเตอร์เถอะ ไปดูงานข้างล่างดีกว่า คืนนี้ถ้าอินทรีเหล็กมาที่นี้คงได้ล่อกันแหกไปข้างหนึ่ง”

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

หลังจาก ๒๐.๐๐ น. ล่วงแล้ว “ลัวนา” ได้ต้อนรับแขกรวมทั้งหมดไม่เกิน ๓๐ คน การลีลาศเป็นไปอย่างจืดชืด บรรดาหนุ่ม ๆ นักเที่ยวบาร์ไม่กล้ามาเที่ยวก็เพราะทราบข่าวที่นี้มีพวกนักเลงอันธพาลมาก่อความรำคาญ ความสุข คณะพรรคสี่สหายหยอหยงกันไปตามกัน ทุกคนนี้ก็สาปแช่งพวกอินทรีเหล็กที่เป็นเหตุให้ “ลัวนา” เสื่อมความนิยม

จนกระทั่ง ๒๑.๐๐ น. เศษ

ย้ายคืนไฟกับสมุนของเขาเมาแอ้ไปตามกัน บ้างก็ร้องรำทำเพลงตามประสาคนเมา บ้างก็นั่งคอกับคอก่อนหรือพอบุญกับโต๊ะ โดยเฉพาะบุญส่งนั่งอมยิ้มนับนัยนตาปรีหน้าแดงกล้า ดร. ดิเรกกับกิมหงวนซึ่งนั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วยซักหมดศรัทธาแล้วสองสหายรู้สึกว่าย้ายคืนไฟตั้งอกตั้งใจดื่มเหล้าเสียจริง ๆ ส่วนสมุนของเขาก็ล้วนแต่คอกเหล้าชอบดื่มเช่นเดียวกัน

ชายจกรวรรจ์กลุ่มหนึ่งรวม ๘ คน เดินเข้ามาในห้องโถงของบาร์อย่างองอาจ คนที่เดินนำหน้าคือ ยอดจอมอันธพาลผู้มีสมญาว่าอินทรีเหล็ก จิตรมือปืนประจำตัวเขากับสมุนอีก ๖ คน ติดตามมาในระยะใกล้ชิด อาเสียกิมหงวนกำลังจุดบุหรี่สูบ พอแลเห็นยอดกับจิตร กิมหงวน ก็สะดุ้งเฮือกหันมาบอก ดร. ดิเรกทันที

“หมอ--- อินทรีเหล็กมาแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มลืมนตาโพล่ง กระซิบถามเบา ๆ

“แวร์ อีส ฮี”

“โน่น ทางประตูด้านซ้ายนั่น พวกมันไปนั่งที่โต๊ะนั่นแล้วพาสมุนมาด้วย ๗ คน”

ดร. ดิเรกมองตามสายตาเสียหงวน แล้วเขาก็ยิ้มแป้น

“เว้ล...เวล...เหวล์...เสร็จพี่ส่งแน่ อ้ายตี๋นไฟคงปราบอินทรีเหล็กได้โดยไม่ยากอะไรนัก”

กิมหงวนมองดูจอมนักเลงหัวล้านโพงผู้มีสมญาว่าอ้ายตี๋นไฟซึ่งกำลังนั่งหลับตาทำคองออกแกงก์ตามธรรมดาของคนเมา

“พี่ส่ง พี่ส่งครับ” เสียหงวนร้องเรียกค่อนข้างดัง “พี่ส่ง พี่ส่งไว้ย”

อ้ายตี๋นไฟค่อย ๆ เผลอหนังตาขึ้นมองดูโลก

“เฮอะ เฮอะ ว่าไงครับอาเสีย” เขาพูดเสียงลั่นไก่อัพันกัน

กิมหงวนชี้มือไปทางยอดกับพรรคพวก

“มันมากันแล้ว”

“ใครมาครับ อี้ก”

“ก็อินทรีเหล็กกับสมุนของมันนะซี นั่งอยู่นั่นสองโต๊ะด้วยกันเห็นไหมล่ะพี่ส่ง มันกำลังสั่งเหล้าและอาหาร เอาเลยพี่ บุกเหล็กเลย แสดงตี๋นไฟให้พวกเราได้ชมเป็นขวัญตาหน่อยเถอะ”

บุญส่งค่อย ๆ หันหน้ามองไปทางอินทรีเหล็กกับพรรคพวก และแล้วเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดพับสปริงเล่มหนึ่งออกมาจ้วงออก ดร. ดิเรกแลเห็นเขาก็ยิ้มแป้น

“ออไร้อออไร้อ เชือดคอมันเลยพี่ส่ง พี่สัญญากับผมว่าพี่จะเชือดลูกกระเดือกอ้ายยอดไม่ใช่หรือ”

อ้ายตี๋นไฟหัวเราะเสียงปร่า

“ครับ ผมจะฆ่ามัน” เขาพูดเสียงอ้อแอ้ “แต่ว่า...ผมเมาเต็มทน...บ้านช่องมันหมุนตัวไปหมดแล้ว ขึ้นลุกขึ้นเป็นทกลมแน่ คุณหมอกับอาเสียช่วยประคองปีกผมไปเชือดคอมันหน่อยซีครับ โอ้ย...เมมาตายท่าเลย...”

อาเสียเม้มปากแน่น มองดูบุญส่งอย่างโมโห

“ก็รู้อยู่แล้วว่าจะตีกันตันยัดเหล้าเสียจนเมา”

บุญส่งยิ้มแห้ง ๆ

“ถึงเมาสติผมก็ยังตื้ออยู่นะครับอาเสีย แต่ผมเดินไม่ไหวเท่านั้น ช่วยไปบอกอ้ายยอดที่ได้ไหมครับว่า ให้มันนั่งรอผมสักสามสี่ชั่วโมง พอผมสร้างเมมาผมจะตีกับมัน....เอ๊ก....ผม..... อ้ายตี๋นไฟจะปราบอินทรีเหล็กเอง”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ลำบากนักก็อย่าตีกับเขาเลย นี่นะเราอ้ายตี๋นไฟ อย่าว่าแต่จะไปเตะหรือถีบใครเลย พอก้าวขาออกเดินก็ล้มแล้ว” พูดจบเขาก็หันมาทักนายแพทย์หนุ่ม “เราคบคนผิดเสียแล้วไว้ยหมอ ไปหาพวกเราเถอะ ระวังพวกบ๊วยและพวกนักดนตรี เตรียมปะทะกับพวกอินทรีเหล็กดีกว่า เสียเงินค่าจ้างให้นายบุญส่งไปตั้งหมื่นไม่ได้ความ กันหมดความนับถือแล้วไว้ย ทีนี้ไม่เรียกว่าพี่อีกแล้ว”

ดร. ดิเรกเม้มปากแน่น เขามองดูสมุนของอ้ายตีนไฟซึ่งทุกคนมีเมฆาจนแทบไม่มีสติ บางคนก็กำลังอ้วก “เวอร์เบ็ด” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงหนัก ๆ “หลอกเอาเงินเราไปกินหวาน ๆ นี่ก็จะเป็นนักเลงดีมีฝีมือที่แท้ก็นักเลงเหล่าชี้เมาหยำเปคบไม่ได้”

อ้ายตีนไฟลืมหูลงไปไกล ถึงแม้เขามึนเมฆาจนแทบจะไม่ใช่คนแต่ก็ยังพอมีสติอยู่บ้าง เมื่อได้ยินกิมหงวนกับ ดร. ดิเรกพูดดูหมิ่นเขาเช่นนี้ ความทะนงในเกียรติและศักดิ์ศรีของนักเลงใหญ่ก็บังเกิดขึ้นแก่เขาทันที บุญส่งยิ้มให้สองสหายแล้วพูดอ้อแอ้

“อย่าเพิ่งด่าผม อ้ายตีนไฟไม่เคยทำให้นายจ้างผิดหวังหรอกครับ ผมจะบุกอินทรีเหล็กเดี๋ยวนี้” แล้วเขาก็ยกมือทุบโต๊ะติด ๆ กันสามสี่ครั้ง ร้องตะโกนเรียกสมุนของเขา

“เฮ้ย-----เตรียมตะลุมบอนไว้ยกพวกเรา”

พวกอันธพาลทั้งสองโต๊ะ ต่างหายเฒ่าไปครึ่งหนึ่งพากันมองดูอ้ายตีนไฟเป็นตาเดียว เมื่อบุญส่งลุกขึ้นสมุนของเขาต่างก็ลุกขึ้น แล้วเจ้าหนุ่มผมกะหร่องคนหนึ่งก็คว้าขวดโซดาเงี้ยวขึ้นจะฟาดกะบาลเสียหงวน

“นี่หรือครับพี่ส่ง อินทรีเหล็ก “

บุญส่งทำคายน

“ไม่ใช่โว้ย นี่นายจ้างของเรา อินทรีเหล็กกับพรรคพวกของมันนั่งอยู่นั่น บุกไว้ย้อ้ยอ้ยน้องชาย เอาเงินเขามาแล้วต้องทำงานให้เขา ถ้าเหลวไหลทีหลังก็ไม่มีใครเขาคบเราอีก”

อ้ายตีนไฟเดินนำหน้าพาสมุนทั้ง ๙ คนเดินโซซัดโซเซข้ามฟลอร์ตรงเข้าไปหายอดกับสมุนของเขา ยอดรู้จักบุญส่งดีในฐานะที่ต่างก็เป็นจอมอันธพาลชื่อดังด้วยกัน เมื่อบุญส่งพาสมุนปรีเข้ามา อินทรีเหล็กก็ร้องบอกพรรคพวกของเขาเตรียมปะทะ

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ แลเห็นอันธพาลทั้งสองฝ่ายยืนเผชิญหน้ากันในระยะใกล้ชิด ท่านก็ร้องตะโกนบอกนายวงดนตรี

“โว้ย----ทำเพลงเชิดหน่อยโว้ย”

นักดนตรีบันเลงเพลงเชิดทันที ซึ่งทันใดนั้นเองการประจัญบานระหว่างอันธพาลสองพวกก็เริ่มต้นดุเดือด ต่างชกต่อยกันอุตลุดแบบมวยหมู่ โต๊ะเก้าอี้และขวดเหล้าขวดโซดาถูกนำมาใช้เป็นอาวุธ อ้ายตีนไฟยกเท้าเตะอินทรีเหล็กเต็มเหนี่ยว ยอดป้องปิดไว้ได้และชกสวนด้วยหมัดขวาตุ้มเดียว อ้ายตีนไฟก็ผงะหงายล้มลงนอนเหยียดยาวอย่างไม่เป็นท่า

สมุนของบุญส่งล้วนแต่กำลังมีเมฆาจนแทบจะครองสติไม่ได้ ดังนั้นจึงถูกอินทรีเหล็กกับพรรคพวกโจมตีแตกพ่ายล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน บ้างก็วิ่งหนีออกไปจากบาร์โดยไม่คิดสู้ อ้ายตีนไฟค่อย ๆ โกงลุกขึ้นนั่งอย่างสะลึมสะลือ อินทรีเหล็กแลเห็นเข้าก็หัวเราะงอหายปราดเข้ามายกเท้าเตะถูกชายโครงข้างซ้ายของบุญส่งดังป้าบ

“ลุกขึ้นมาอ้ายส่ง รู้ดีว่ามึงนะไม่มีฤทธิ์เดชอะไรหรอกนอกจากเที่ยวข่มเหงรังแกคนที่เขาไม่สู้หรือไม่อยากเอาเรื่องกับมึง ลุกขึ้นมาสิ”

อ้ายตีนไฟหมดศรัทธใจแล้ว เขาโบกมือแล้วกล่าวเสียงอ้อแอ้

“วันนี้กูเฒ่าไว้ย้อ้ยอ้ยยอด เอาไว้พบกันวันหลังดีกว่า”

ยอดหัวเราะลั่น

“พบมึงวันไหนเวลาอะไรมึงก็มาทั้งนั้น ไปให้พ้นหน้ากูอ้ายส่งชั้นเชิงของมึงยังอ่อนนัก เด็ก ๆ ของมึงนะถูกตีเข้าคนละทีสองทีเท่านั้นวิ่งหางจุกตูดไปตามกัน”

อ้ายตื่นไฟซึ่งกลายเป็นอ้ายตื่นเป็ดค่อย ๆ พยุงกายลุกขึ้นยืนแล้วยกมือชี้หน้าอินทรีเหล็ก

“ฝากไว้ก่อนอ้ายยอด อี...ถ้ามีคนประคองปีกกู กูจะทำมึงควลมิดสั้นกับกูเดี๋ยวนี้อ้อว...ไม่ไหวไว้วัยเมาตายท่าเลยกู” พุดจบบุญส่งก็เดินโซเซออกไปจากบาร์ “ลัวนา”

ยอดกับสมุนของเขาต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง การปะทะกับพรรคพวกอ้ายตื่นไฟ ยอดและสมุนของเขาไม่มีใครได้รับบาดเจ็บแม้แต่หน่อย อินทรีเหล็กพยักหน้ากับพรรคพวกแล้วกล่าวว่า

“นั่งไว้วัยพวกเรา อย่าเพิ่งก่อความอะไรทั้งนั้น กูยังหวังว่าเจ้าของบาร์จะตกลงจ้างพวกเราคุมบาร์นี้ ถ้ากูไม่สั่งใครอย่าอละวาดนะไว้วัย แล้วก็อย่าเสือกสั่งอาหารหรือเครื่องดื่มกินล่ะ เดี่ยวจะเจอสลอตอีก วันนี้ทั้งวันก็นอนบอบไปตามกัน”

ภายในบาร์เสียงกริบ สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้วยืนจับกลุ่มปรึกษาหารือกันอยู่หลังเคาเตอร์อย่างหนักใจ นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเด็ดดาลแล้วกล่าวว่า

“ใครเป็นคนแนะนำแก้ไข้ไปตามอ้ายตื่นไฟวะหมอ”

ดร. ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มีใครแนะนำหรอก กันรู้จักพี่ส่งนานแล้วครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นคนไข้ของกันวะ ที่หัวลำโพงใคร ๆ ก็รู้ว่าเสียสละเป็นนักเลงชั้นเยี่ยม แต่ไฉนจึงไม่รู้ ดูไม่มีฝีมือเลยเสียเลย”

นิกรว่า “ฝีมือก็ไม่ดี ฝีมือก็ยิ่งเลวใหญ่ ยิ่งงั้นนักเลงเหล่านี้หว่า แล้วนี่เราจะทำอย่างไรดี อินทรีเหล็กมันปราบนายบุญส่งกับพรรคพวกได้อย่างง่ายดาย อ้ายยอดจะต้องอละวาดสุดเหวี่ยงนอกจากว่าเราจะตกลงจ้างมันให้เป็นนักเลงกุมบาร์นี้”

พลพุดเสริมขึ้นทันที

“กันไม่ยอมอย่างเด็ดขาด ถ้ายอมก็หมายความว่าเราตกอยู่ใต้อิทธิพลของมัน เมื่อนายส่งปราบอินทรีเหล็กไม่ได้กันจะปราบมันเอง สำคัญที่อ้ายยอดคนเดียวเท่านั้น ถ้ากันโค่นอ้ายยอดหรืออินทรีเหล็กได้ลูกน้องของมันก็ไม่มีความหมายอะไร”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ มองดูพลอย่างห่วงใย

“แกจะอาพิมเสนไปแลกเกลือหรือวะพล อาคิดว้ายไม่จำเป็นที่แกจะต้องลงไม้ลงมือหรอก อย่างอ้ายยอดมันก็มีมนุษย์เดินดินมีลิบนิ้วเหมือนกัน เพียงแต่อ้ายแห้วก็พอจะปราบมันได้”

เจ้าแห้วสะดุ้งสุดตัว

“รับประทาน หมู่นี้สุขภาพผมไม่มีใครดีเลยครับเจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

“แกเป็นอะไร”

“รับประทานเป็นโรคไม่สู้คนครับ แะะะ รับประทานกลัวเจ็บตัวครับ อ้ายยอดตัวใหญ่กว่าผมขนาดบังกันมิด รับประทานให้คุณนิกรตีกว่าครับ ชั้นเชิงมวยของคุณนิกรตีกว่าผมมาก”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“อ้ายยอดน้อยเลยวะอ้ายแห้วไม่สำเร็จแน่ ชีนให้เข้าสู่กับอ้ายยอดมันก็กระที่บ้ำแบนแต่แต่เท่านั้นเอง สู้มันไหวระอะ ตัวมันขนาดน้อง ๆ หลวงพ่อโตวัดอินทร์”

กิมหวนพุดโพล่งขึ้นทันที

“แต่อ้ายยอดไม่ได้กินเหล็กต่างข้าว มันไม่ได้ล่องหนหายตัวได้ กันเอง...กันจะหักปีกอินทรีเหล็กเอง”

สามสหายกับ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่างพากันมองดูกิมหงวนอย่างชื่นชม ดร. ดิเรก ยิ้มเป็น
“อ้อไร่ ยูพุดแบบชายชาติเสือน่าฟังมาก มันต้องยังงี้เกิดมาเป็นคนกลัวคนก็ไม่ใช่คน สำหรับกันจนใจ
เหลือเกินที่สายตาสั้น ถอดแว่นชกกับมัน กันก็คงมองไม่เห็นอ้ายยอด ดีแล้วอ้ายหงวน แยกพยายามปราบอ้ายยอด
ให้ได้ กิจการของเราจะได้เจริญรุ่งเรือง”

อาเสี้ยยี่ตหน้าออกขึ้นในท่าเบ่ง

“กันจะขอสู้แค่ตายเท่านั้น ทำมันดวลมีดสั้นกับกันตัวต่อตัวดีกว่า ใครดีใครอยู่ใครพลาดก็ไปรทหมด
เรื่องกันที” พุดจบกิมหงวนก็ถอดแว่นตาขอบกระบอกพับเก็บใส่กระเป๋า

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำตาปริบ ๆ

“แล้วที่แรกทำไมแกไม่คิดสู้มัน แกกับดิเรกเสือกไปจ้างอ้ายตีนหมามาทำไมตั้งหมื่นบาท”

เสี้ยหงวนยิ้มแค้น ๆ

“ตอนนั้นผมยังไม่กล้าครับ ผมรู้สึกกล้าขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง คุณอาที่ทราบดีแล้วว่าคนอย่างผมจิตใจมันชอบ
กล บางทีก็ซี้ซลาดจนอยากเตะตัวเอง บางทีก็กล้าอย่างบ้าบิ่นเช่นตอนนี้เป็นต้น” แล้วกิมหงวนก็พยักหน้ากับเจ้า
แห้ว “เฮ้ย---ไปเอาเหล้ามาให้ข้าสักครึ่งแก้วเถอะวะ ไม่ต้องเติมโซดานะ เอาตราขาว”

เจ้าแห้วรับคำสั่งเดินไปที่เคาเตอร์ จัดแจงรินวิสกี้เพียว ๆ ครึ่งแก้วเอามาให้อาเสี้ยตามคำสั่ง กิมหงวน
ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว เป็นการปลุกใจเสื่อปา ซึ่งตามปรกตินั้นเหล้าจะทำให้อาเสี้ยของเราทะลุ
ตันไม่เกรงกลัวใครในเมื่อเขาดื่มเหล้าเข้าไป

เสี้ยหงวนขว้างแก้วเปล่าลงบนพื้นห้องแตกกระจาย พวกพื้ทเนอร์และบ็อยต่างหันมามองดูอย่างแปลก
ใจ กิมหงวนยกหลังมือขวาเช็ดปากแล้วกล่าวกับพลว่า

“อ้ายพล ถ้ากันตายแกต้องแก้แค้นแทนกันนะโว้ย” พลพยักหน้ารับทราบ

“แน่นอนที่สุด ถ้าอ้ายยอดฆ่าแกกันก็จะฆ่าอ้ายยอดให้ได้”

เสี้ยหงวนแหม่มปากแน่นหันมาทางเจ้าแห้ว

“ขออ้อมีดพกหน่อยอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วรีบล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบมีดพกเล่มหนึ่งออกมาส่งให้เสี้ยหงวนอย่างนอบน้อม

“รับประทานระวังตัวให้ดีอย่าประมาทเชา นะครับ รับประทานพยายามแทงให้ถูกหัวใจนะครับ อย่าไป
แทงหน้าแข้งหรือที่อื่น ๆ ที่ไม่สำคัญ”

กิมหงวนรับมีดพกเล่มใหญ่มาจากเจ้าแห้วแล้วหันมาทาง ดร. ดิเรก

“หมอกแกช่วยบอกกันหน่อยซิ นอกจากหัวใจแล้ว แทงถูกตรงไหนถึงจะตาย”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“ลึนปี่ก็ตาย ม้ามหรือตับหรือปอดตายทั้งนั้น แยกพยายามแทงระหว่างส่วนหน้าอกกับท้องอ้ายยอดก็
แล้วกัน”

“ดีแล้ว กันจะฆ่ามันให้ได้ อย่างมากกันคงติดคุกเพียงสองสามปีในฐานะต่อสู้กัน บางทีก็ไม่ติดเพราะอ้าย
ยอดเป็นอันธพาล มีประวัติเคยติดคุกติดตารางมาแล้ว ส่วนกันแม้แต่เดินผ่านหน้าคุกก็ยังไม่เคย ให้พรกันหน่อยซี
วะพรรคพวก”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือตบป่าเสี้ยหงวนค่อนข้างแรง

“โซคดีอ้ายหลานชาย ขอให้ชัชชนะจงเป็นของแก”

อาเสี้ยมยิ้มแฉ่งแทบแตก พล, นิกร, ดร. ดิเรกและเจ้าแห้วต่างให้พรอาเสี้ยมเช่นเดียวกัน กิมหงวนสองมีดพกซึ่งอยู่ในปลอกของมันไว้ได้เข็มขัด แล้วพาตัวเดินออกไปจากเคาเตอร์ตรงเข้าไปหาอินทรีเหล็กซึ่งขณะนี้จ่อมอันธพาลกับหมูนของเขากำลังนั่งสนทนากันอย่างครึ้นเครงรวมสองโต๊ะด้วยกัน

เมื่อผู้จัดการบาร “ลัวนา” เดินเข้ามาเสียดหัวเราะต่อกระซิกเสียดพูดคุยก็สงบเงียบลงทันที อาเสี้ยมเริ่มเก๊กหน้าแบบดาวร้ายภาพยนตร์เรื่องบู๊ ทำปากแบะยื่นนัยน์ตาขวางกลอกไปมาเพื่อให้น่ากลัว แต่อินทรีเหล็กกับพรรคพวกแทนที่จะกลัวกลับรู้สึกขบขัน กิมหงวนหยุดยืนเผชิญหน้ายอดในระยะใกล้ชิด เขาเอื้อมมือกระชากนุหรีในปากยอดออกเหวี่ยงทิ้งไปแล้วยกคิ้วให้

อินทรีเหล็กชักจิกก็ผุดลุกขึ้นยืน

“อาเสี้ยมทำอย่างนี้หมายความว่าอะไรครับ”

กิมหงวนแหะยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้าย

“หมายความว่าท่าทางที่แกคาบนูหรืนั่นกันหมั่นไส้ดูไม่ได้”

อินทรีเหล็กยิ้มเล็กน้อย

“ถ้ายังงั้นเราก็คงไม่มีทางที่จะปรองดองกันได้แล้ว”

เสียดหงวนเค้นหัวเราะ

“ปรองดอง...ถูก...ปรองดองอะไรกันวะ แกต้องการเงินค่าคุ้มครองจากพวกเราเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ใครจะไปให้แก่ แกนั่นแหละต้องจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้กันเดือนละหมื่นบาท”

เจ้ายอดหัวเราะก๊ากเหมือนกับได้ฟังเรื่องชวนหัวที่น่าขบขัน

“ในชีวิตของผม ผมเป็นฝ่ายโดนผมไม่เคยถูกโดนเลย ผมโดนจะไม่เลือกกว่าหน้าอินทรีหน้าพรหม แม้กระทั่งตำรวจยามตามป้อมในท้องที่ของผมก็ต้องจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้ผมเดือนละร้อยบาทเป็นอย่างน้อย อาเสี้ยมคิดว่าอาเสี้ยมแน่หรือครับ”

กิมหงวนขบกรามกริ้ว ๆ จนรู้สึกเจ็บฟันก็เลิกขบ

“แน่สิวะ กันนี่แหละเว้ยจะหักปากกอินทรี กันเป็นเศรษฐีนักสู้ไว้วัย อ้ายเพื่อนเกลอ อย่ามัวพูดกันให้เสียเวลาอยู่เลย กันต้องการดวลมีดสั้นกับแกตัวต่อตัวแกกล้าพอที่จะรับคำท้าของกันหรือไม่ล่ะ”

“ไอ้โฮ ตกใจจังครับ ตัวสั้นเลย”

เสียดหงวนตวาดแหว็ด

“ไม่ใช่เวลาที่จะมาพูดตลกไว้วัย ว่าไฉนจะสู้หรือไม่สู้”

อินทรีเหล็กผิวปากหือ

“ที่ไหนและเมื่อไรล่ะครับ”

“ที่นี่และเดี๋ยวนี้แหละ”

ยอดจู้ปากกระชากมีดพกที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมาแล้วดึงออกจากปลอก โยนปลอกมีดไปให้เจ้าจิตรมือปืนของเขาเก็บรักษาไว้ เขากล่าวกับสมุนของเขาว่า

“กูได้รับเกียรติอย่างไม่นึกฝันทีเดียวไว้วัย เคยฆ่าแต่คนชั้นเลว ๆ วันนี้กูจะได้ฆ่ามหาเศรษฐีของประเทศไทย ฮะ ฮะ แต่ก็ไม่น่าอาเสี้ยมจะมีทีเด็ดก็ได้ ม่ายก็ไม่ว่าทำกูดวลมีดสั้น”

กิมหงวนดึงมีดพกคู่มือออกมาถือเตรียมแล้วถอดออกไปยืนกลางพลอสีลาศวกมือเรียกคู่ต่อสู้ของเขา

“ออกมา อินทรีเหล็ก ประเดี๋ยวก็คงรู้ว่าแกเป็นนกอินทรีหรืออีแร้ง ออกมาเถอะเพื่อน กันขอสู้อันตายเท่า นั้นพวกแกจะได้รู้ว่า คนอย่างกันก็ถูกผู้ชายคนหนึ่งไม่ยอมให้ใครมารีดไถหรือข่มขู่เล่นง่าย ๆ “

ยอดถือมีดเดินออกไปกลางฟลอร์ พวกพิทเนอร์และพนักงานประจำบาร์ใจเต้นระทึกไปตามกัน นิกร ร้องตะโกนบอกนายวงดนตรีด้วยเสียงอันดัง

“ทำเพลงมาร์ชหน่อย เพลงมาร์ช”

นักดนตรีต่างรีบหยิบเครื่องดนตรีของตนขึ้นมาบรรเลงเพลงมาร์ชทันที สองเสื่อต่างยื่นจด ๆ จ้อง ๆ คุ่ม เริงกันท่ามกลางเสียงเพลงอันเร้าใจ อาเสี่ยวเฝินเข้าทางอินทรีเหล็กก่อน ยอดเอี้ยวตัวหลบอย่างแคล่วคล่องว่องไว เสียหงวนเสียหลักวิ่งหัวคะมำไปข้างหน้า

เจ้าแห้วร้องตะโกนลั่น

“รับประทานใจเย็น ๆ ครับอย่าโมโห”

อินทรีเหล็กปราดเข้าทางอาเสี่ยวบ้าง กิมหงวนรีบกระโจนถอยหลังออกห่าง แล้วยักคิ้วให้คู่ต่อสู้เป็นการ ยั่วโทสะ

“ไม่ได้แถมละเพื่อนชั้นเชิงของแกยังอ่อนนัก”

การต่อสู้หรือการควงมีดสั้นเป็นไปอย่างเนือย ๆ ไม่สู้จะตื่นเต้นเท่าใดนักเพราะต่างฝ่ายต่างระมัดระวัง ตัวมากเกินไป จด ๆ จ้อง ๆ นานเกินควร เมื่อฝ่ายหนึ่งเข้าทางอีกฝ่ายหนึ่งก็กระโดดหนีห่างไปหลายวา นักดนตรี บรรเลงเพลงมาร์ชอยู่สักครู่ก็หยุดบรรเลง

ในที่สุดกิมหงวนกับอินทรีเหล็กต่างก็หยุดยืนมองดูหน้ากันในระยะห่างราว ๒ เมตร

“เข้ามาซิครับ” ยอดพูดยิ้ม ๆ

“ก็แกเข้ามาซิ”

“อาเสี่ยวเข้ามาซิ”

“ก็แกเข้ามาก่อนซิ”

นิกรปราดเข้ามาหยุดยืนขวางกลางคู่ต่อสู้แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“แกสองคนสู้กันเหมือนมวยล้ม ดวลกันมาเกือบ ๑๐ นาทีแล้วยังไม่ได้แผลกันสักแผล ทางห้างตั้งห้าหก วา ยิ่งจิ้งจอกก็ยังไม่แพ้ไม่ชนะกัน สงมิดมาให้กันดีกว่าอ้ายหงวน กันสู้กับอินทรีเหล็กเอง ได้เห็นชั้นเชิงของ นายยอดแล้วกันไม่นึกกลัวเลยให้ดินตายเถอะวะ แกออกไปยืนดูกันดวลกับนายยอดดีกว่า อย่างช้า ๕ นาทีกันจะ ฆ่าอินทรีเหล็กให้ได้”

คราวนี้จอมนักเลงซึกฉิว เขาเอ็ดตะโรลั่น

“ได้ซิครับ ถ้าคุณคิดว่าฝีมือของคุณเหนือกว่าผมก็ลองดู อาเสี่ยวสงมิดให้คุณนิกรเถอะครับ เมื่อคุณนิกร แกอยากให้มีแกเป็นหม้ายผมก็ช่วยอะไรไม่ได้”

นิกรรับมีดพกจากเสี่ยวหงวนแล้วหัวเราะเยาะอินทรีเหล็ก

“ธุระอะไร เมียอ้าวจะเป็นหม้ายในเมื่ออ้าวเป็นฝ่ายชนะ ลูกลื้อนั่นแหละจะต้องกำพร้าพ่อ ในสองสามนาที นี้ มา—เข้ามายอด”

กิมหงวนรีบออกไป ยอดกระโดดเข้าจ้วงแทงนิกรทันที นายจอมทะเล้นใช้วิธีหลบจากแล้วเริ่มระบบ พระเอกยี่เก ทำให้พวกพิทเนอร์สาวหัวเราะกันอย่างครื้นเครง นิกรยกเท้ากระที่บพื้นแล้วชี้หน้าอินทรีเหล็ก

“เหม—อ้ายนกรจะจอก วันนี้แหละเป็นวันตายของมึง แล้วเราจะส่งเจ้าไปเมืองผีด้วยพระขรรค์คู่มือของเรา” นิกจรเอาจเสียงหวานแบบยี่เกตอนเจรจา

ยอดโกรธจนตัวสั่น เขาถือมีดพกวิ่งเข้ามาจะแทงนิกร ทันใดนั้นเองนิกรก็เปลี่ยนกลยุทธ์จากยี่เกเป็นมวยไทย ยกเท้าซ้ายตีบฏกหน้าอกอินทรีเหล็กอย่างจัง ทำให้ยอดเซตลาไปชนโต๊ะตัวหนึ่งมีดพกในมือหลุดกระเด็น นิกรวิ่งเข้าประชิดตัวนักเลงใหญ่หูลับหูลับตากระโจนตีเข่าลอยอย่างสงัดเดช บังเอิญเขาของเขากลับปัดอินทรีเหล็กอย่างแรงที่สุดเหมือนกับกระทิงด้วยสากตำข้าว เท่านั้นเองจอมอันธพาลก็ล้มฮวบลงไปนอนบิดตัวไปมาอยู่บนพื้นห้องโถง

นิกรยื่นตะลิ่งอ้าปากหวอ นึกไม่ถึงว่าการต่อสู้ของเขาจะบังเกิดผลดีอย่างเกินคาดและงายตายเช่นนี้ เจ้าหัวกับพวกบอยต่างกระโดดโลดเต้นดีอกดีใจไปตามกัน สมุนของอินทรีเหล็กนั่งนิ่งเฉยไปตามกัน ไม่มีใครคาดหมายว่าอินทรีเหล็กจะปราชัยอย่างง่ายตายเช่นนี้

เจ้ายอดนอนบิดตัวจุกแอด ๆ อยู่สักครู่ก็สงบเงียบไป ร่างของอินทรีเหล็กนอนหงายเหยียดยาวเหมือนนักมวยที่ถูกน็อคเอ้าท์ เสียงหวนวิ่งเข้ามาหานิกรซึ่งกำลังยืนเชออยู่ริมฟลอร์แล้วโผล่เข้ามาจนนายจอมทะเล้นด้วยความดีใจ

“เด็ดขาดเลยอ้ายกร แกแน่มากอ้ายเพื่อนเกลอ แกหักปีกอินทรีเหล็กได้ชั่วเวลาเวลาที่เดียวเท่านั้น วิเศษแท้”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“อ้ายยอดมันถูกอะไรของกันเข้าไปวะ”

“ก็เขาลอยของแถมะซี”

“อือ” นิกรคราง “ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวเป็นตน เขาลอยของกันก็เพิ่งใช้ได้ผลในครั้งนี่ ว่า---ทำไมอ้ายยอดมันเปราะนักล่ะ”

“เปราะกะอะไรเล่า ลูกลั่นปืออย่างถนัดใจต่อให้หนักมวยแชมป์เปียนก็เสริ้จแก”

นิกรยกมือลูบคลำเขาขวาของเขาแล้วบ่นพึมพำ

“เจ็บเข่าวะ”

กิมหวนจึ้ยปากห้าม

“อย่าอ่อนแออ้ายกร แกต้องทำเป็นคึกคักเข้มแข็ง ขณะนี้สมุนของอ้ายยอดกำลังสนใจกับลูกพี่ของมันได้ที่ซีแพะไล่เลย”

นิกรเห็นพ้องด้วย เขามองดูสมุนของอินทรีเหล็กซึ่งกำลังช่วยกันหิ้วปีกลูกพี่ลูกพี่ขึ้นมาตั้งเก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วนิกรก็ยัดหน้าอกขึ้นวางท่าทางเป็นนักเลงใหญ่เต็มตัวปราดเข้าหา

“เฮ้ย---อ้ายพวกลูกจอกเหล่านี้ ใครจะสู้กับกันก็เรียงหน้ากันเข้ามาไว้ย ลูกพี่ของแกหมอบไปคนหนึ่งแล้วใครอีกล่ะ เข้ามาเถอะทีละสองคนยังได้”

พวกอันธพาลหน้าถอดสีไปตามกัน ทุกคนพากันมองดูนิกรอย่างเกรงกลัว นายจอมทะเล้นแหะยิ้มแล้วยกเท้าเตะสังซอนเจ้าหนูร่างใหญ่คนหนึ่งเบา ๆ

“ว่าไง ลี้อูปร่างสูงใหญ่กว่าอ้าวสู้อ้าวไหมล่ะ”

เจ้าหมอนั่นสิ้นศิริชะ

“ไม่สู้หอรอกครับ แะะ แะะ พี่ยอดยังสู้ไม่ได้แล้วผมจะไปสู้พี่ได้อย่างไร”

นิกรเค้นหัวเราะ

“ไป---พาอ้ายยอดออกไปจากบาร์เดี๋ยวนี้ ม่ายยังงั้นเจ็บตัวไปตามกันแล้วจะว่าไม่บอก อี๊วะน่าปรานัก เลงมามากต่อมากแล้ว ลักกักเกี้ยยอดอ๊วปรานมาแล้ว อ๊วกลัวแต่สามยอดเท่านั้น”

สมุนของอินทรีเหล็กต่างช่วยกันประคองยอดลุกขึ้นแล้วพาออกไปจากบาร์ “ลั๊วน่า” อย่างเรียบเหงาม นิกรเดินสายอาด ๆ รอบห้องโถง พวกพืทเนอร์ต่างชอบอกชอบใจไปตามกัน

พลพากิมหวนวนกับ ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ และเจ้าแห้วเข้ามาหานิกร ต่างแสดงความดีใจในชัยชนะของเขาเท่าที่เขาสามารถปรานอินทรีเหล็กได้อย่างง่ายดายตายเช่นนี้ ท่านเจ้าคุณถึงกับยื่นมือให้นิกรจับ

“แกแน่จริง ๆ อ้ายกร ตั้งแต่เป็นพ่อตาถูกเขยกันมา พ่อเพ็งได้เห็นชั้นเชิงและลวดลายอันเด็ดขาดของแก ในวันนี้ แกกระโดดดีเขาลอยได้ว่องไวเหมือนจิงโจ้ไม่มีผิดตุมเดียวเท่านั้นอ้ายยอดงอกอกลงไปเลย”

นิกรได้ทีก็เลยคุยไม้

“นั่นนะซีครับ ผมยังไม่ทันจะปล่อยลูกไม้อะไรเลยชั้นเชิงอ้ายยอดมันอ่อนมาก ผมคิดว่าตอนนี้ไปเราคงสบายใจแล้ว”

พลว่า “อย่าเพิ่งมันใจนักอ้ายกร อ้ายยอดมันเสียร้าย เท่าที่มันถูกเข้าแกก็เพราะปลุกแท้ ๆ มันจะต้องพาพรรคพวกมาบุกเราอีก ซึ่งคราวนี้อาจจะถึงกับนองเลือดก็ได้”

นิกรอมยิ้ม

“เถอะน่า ให้มันยกมาเถอะ ๕๐ ต่อหนึ่งกันยังสู้”

“สู้ไหวเรอะ” ดร. ดิเรกถาม

“สู้ไม่ไหวก็วิ่งหนีชีวะ” นิกรตอบอย่างหน้าตาเฉย

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กันแล้วพากันกลับไปเคาเตอร์ เสียงดนตรีขึ้นเพลงใหม่แล้ว บาร์ “ลั๊วน่า” เรียบงามมีแต่โต๊ะอาหารว่างเปล่า พืทเนอร์สาวนั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ทางหนึ่ง

คืนวันนั้นเองในราว ๒๓.๐๐ น. เศษ อินทรีเหล็กก็ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่บาร์ “ลั๊วน่า” อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ เขาพาสมุนของเขาเข้ามาเกือบ ๕๐ คน ส่งเสียงอะอะเจี๊วจ้าวแห่ไปหมด พวกอันธพาลแยกย้ายกันไปนั่งตามโต๊ะอาหารต่าง ๆ แล้วเริ่มต้นก่อความสงบสุขด้วยการตบมือกระที่บทำเปาปากร้องเพลง บางคนก็ลุกขึ้นเต้นร็อค ในท่าทางยียวนกวนเท้าอย่างยิ่ง

ประตูดับปุ่นดับหนึ่งถูกจุดโยนไปทางพวกพืทเนอร์สาวระเบิดสนั่นหวั่นไหว พวกพืทเนอร์ร้องหวีด ว้ายลุกขึ้นวิ่งหนีด้วยความตระหนกตกใจ พลยืนอยู่ที่ระเบียงชั้นบนจึงแลเห็นถนัดว่าผู้จุดประทัดคือจิตร มือปืนประจำตัวอินทรีเหล็กนั่นเอง

การข่มขู่กันเช่นนี้มันเหลือที่พลจะระงับใจได้แล้วเขาวิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดมาที่ห้องโถง เดินผ่านพลอร์ เข้ามายังกลุ่มพวกอันธพาล แล้วพลก็หยุดยืนเผชิญหน้ามือปืนซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ อินทรีเหล็ก พลยกมือซ้ายคว้าคอเสื้อเจ้าจิตรลุกขึ้นและโดยไม่พูดพลาฆ่าทำเพลงหมัดขวาของพลก็ลั่นตุมออกไปถูกใบหน้าของมือปืนอย่างจัง จิตรถลาออกไปกลางพลอร์และล้มลงก้นกระแทกพื้นทันที

“ลุกขึ้นมาจิตร เมื่อแกคิดว่าคุกดะรางเป็นเรื่องเล็กสำหรับแกก็คิดอย่างแกเช่นเดียวกัน กั้นขอประกาศว่ากันเป็นหุ้นส่วนคนหนึ่งของบาร์และเป็นนักเลงคุมบาร์นี้”

มือปืนยกมือขวาอุบลค่าคางของเขาอย่างมีนง อินทรีเหล็กร้องตะโกนสุดเสียง

“ลุกขึ้นสู้เข้าอ้ายจิตร ถ้ามีงไม่สู้ก็ยิงมีง”

จิตรแผ่นพรอดลุกขึ้นยืนปราดเข้าตะลุมบอนพลทันที เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ร้องบอกนักดนตรีให้ทำเพลงเซ็ดพวกฟัทเนอร์และพนักงานบาร์ต่างเอาใจช่วยพลและร้องตะโกนหนุนพลเสียด้าน

มวายนอกเวทีเป็นไปอย่างดุเดือด แต่ชั้นเชิงมวยของพลเหนือกว่ามาก ดังนั้นช่วงเวลาเพียงครั้งนาทีสุดขวาของพลซึ่งหนักแน่นแม่นยำก็กระแทกถูกคางเจ้าจิตรเสียดังพล็อก มือปืนของอินทรีเหล็กผิงหงายศีรษะฟาดพื้นพลอร์ดังสนั่นนอนนิ่งสิ้นสติสมประดี พวกฟัทเนอร์และพนักงานบาร์ต่างตบมือให้ร้องลั่นไปหมด นักดนตรีทำเพลงเซ็ดอย่างถึงพริกถึงขิง คนกลองตีกลองจนกลองทะลุด้วยความดีใจในชัยชนะของพล

พลยืนเด่นอยู่กลางพลอร์ พอสบตากับอินทรีเหล็กพลก็พยักหน้าเรียก

“มา---ยอด มาพิสูจน์ฝีมือของแกให้กันเห็นเสียก่อนว่าแกสมควรจะคุมบาร์ “ลัวนา” ได้หรือไม่ ถ้าแกคิดว่ากันได้กันจะจ้างแกคุมบาร์นี้ แต่ถ้าแกถูกกันคว่ำแกก็คงมีน้ำใจเป็นลูกผู้ชายพอที่จะไม่มารบกวนเราอีก แล้วก็กันหวังว่านักเลงชั้นดีอย่างแกคงจะไม่ใช้วิธีหมาหมู่เป็นแน่”

อินทรีเหล็กยิ้มอย่างใจเย็น เขาผลุดลุกขึ้นแล้วกล่าวกับสมุนของเขา

“เฮ้ย ทุกคนไม่ต้องช่วยกู กูจะพิสูจน์ฝีมือกับสุภาพบุรุษผู้นี้แบบลูกผู้ชายตัวต่อตัว”

อินทรีเหล็กปราดเข้าไปหาพลทันที พลบอกตัวเองว่าเขาจะไม่ยอมล่าถอยแม้แต่ก้าวเดียวและเขาจะไม่ยอมล่าถอยแม้แต่ก้าวเดียวและเขาจะพยายามคว้ายอดให้ได้โดยเร็วที่สุด ดังนั้นพลจึงปรีเข้าเตะยอดด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว อินทรีเหล็กยกแขนซ้ายขึ้นกันไว้แล้วถอยออกห่างเล็กน้อย เขาปราดเข้าชกพลบ้าง รัวหมัดซ้ายขวาอันหนักหน่วงหมายไปหน้าของพล อ้ายเสือรูปหล่อป่องปัดและชกตอบ ทั้งสองยืนปักหลักแลกหมัดกันอย่างดุเดือด ท่ามกลางเสียงให้ร้องของผู้ที่เอาใจช่วย

มันเป็นการต่อสู้ที่รวดเร็วทันใจและดุเดือดที่สุดการแลกหมัดยังผลให้ยอดและพลหน้าตาขยับเยินไปด้วยกัน แต่แล้วเพียงนาทีเศษ ยอดก็ถูกหมัดขวาของพลกระเด็นออกไปหลายก้าว พลไม่ยอมเปิดโอกาสให้คู่ต่อสู้ตั้งตัวติดเขาปราดเข้าเตะซ้ำด้วยเท้าขวาถูกกันคออินทรีเหล็กดังขาด แรงเหวี่ยงของเท้าทำให้ยอดชวนเซล้มลงทันที เจ้าแห้วกระโดดตัวลอยร้องตะโกนหนุนพลเสียด้าน

“รับประทานกระบี่ขี้ครีบ เภาเลย”

พลยื่นเงี่ยงยกมือขวาขึ้นเสยผมแล้วยิ้มให้จอมอันธพาล

“ลุกขึ้นมายอด ชั้นเชิงมวยของแกไม่เลวนี่นาแต่ก็คงไม่เหนือกว่ากันหรอกเพื่อน”

อินทรีเหล็กมานะกัดฟันลุกขึ้น แกวตขาของยอดวาวโรจน์ราวกับพยัคฆ์ร้ายที่ได้รับบาดเจ็บจากศัตรู เขาปราดเข้าเตะพลด้วยเท้าขวาสุดแรงเกิด พลยกแขนซ้ายขึ้นปัดพร้อมกับสับเท้าเข้าไปและชกสวนด้วย หมัดตรงขวาถูกปากครึ่งจุมูกครึ่งของยอดพอดี อินทรีเหล็กถลาร่อนออกไปเหมือนกับอินทรีปีกหักล้มลงนั่งพับเพียบกลางพลอร์อย่างมีนงง แต่แล้วเขาก็ลุกขึ้นมาปะทะกับพลอีกด้วยจิตใจอันแข็งแกร่งผิดมนุษย์

ทั้งสองกอดรัดพัดกัน ศอกซ้ายของยอดเปิดแผลขึ้นที่คิ้วซ้ายของพลโลหิตไหลทะลัก แต่ในเวลาไล่ ๆ กันศอกขวาของพลก็ผ่าแผลไว้ที่เหนือคิ้วซ้ายของยอดเช่นเดียวกัน อินทรีเหล็กเหวี่ยงพลกระเด็นไปทางหนึ่ง การต่อสู้ในตอนนั้นดุเดือดเข้มข้นที่สุด ทั้งสองวิ่งเข้าหากันและรัวหมัดเข้าใส่กันอีก ไม่มีใครยอมล่าถอยต่างฝ่ายต่างเป็นมวยบุกทั้งคู่ ยอดกับพลยืนและหมัดกันอีก พลป่องปัดและชกตอบ เขามีโอกาสปล่อยหมัดอัปเปอร์คัทซ้ายถูกท้องอินทรีเหล็กอย่างจัง ยอดจุกแน่นจนหายใจไม่ออกก็ล่าถอย ทันใดนั้นเองเท้าขวาของพลก็เหวี่ยงโครมถูกขาตะไกรข้างซ้ายของจอมนักเลงรุนแรงยิ่งกว่าลาเตะ

อินทรีเหล็กลงไปนอนเหยียดยาวสั้นฤทธิอยู่กลางฟลอร์ พวกสมุนของยอดเยี่ยงหนึ่งเฉย พลหายใจเร็ว แสดงความเหน็ดเหนื่อย เขามองดูคู่ต่อสู้ของเขาสักครู่ก็เดินออกไปจากฟลอร์ตรงเขาไปหาคณะพรรคของเขา พวกฟ้าทเนอร์กับพนักงานบาร์ ต่างเฮโลเข้ามาห้อมล้อมพลแสดงความยินดีในชัยชนะอันเด็ดขาดของเขา พลหัก ปีกอินทรีเหล็กได้แล้วเป็นชัยชนะที่จะทำให้ยอดหมดศักดิ์ศรีและอัปอายขายหน้าไปจนวันตาย

ด้วยความช่วยเหลือของสมุนหลายคน อินทรีเหล็กฟื้นขึ้นใน ๑๐ นาทีนั่นเอง เขานั่งสะลึมสะลืออยู่บนเก้าอี้เหล็ก ท่าทางของเขาเหมือนกับคนเจ็บที่ใกล้จะตายใบหน้าแตกยับฟกซำดำเขียวแทบจะจำไม่ได้ ลูกน้องของเขาเกือบครึ่งหนึ่งหมดความเลื่อมใสอินทรีเหล็กพากันออกไปจากบาร์แล้ว

“กูแพ้เขาซะไหม” ยอดถามเสียงเครือ

เจ้าหนุ่มผอมกระห่องพยักหน้า

“ที่ถูกน็อคด้วยแข้ง ไม่มีทางสู้เขาหรอกครับเขาแน่จริง ๆ”

อินทรีเหล็กถอนหายใจหนัก ๆ

“พากูไปโรงพักอ้ายน้องชาย กูจะมอบตัวให้ตำรวจส่งกูไปอยู่คุกกลางยาว กูหมดเขี้ยวเล็บหมดศักดิ์ศรี เสียแล้ว พอกูพูดไว้ไม่ผิด นักเลงใหญ่ทุกคนจะต้องถูกโค่นในวันหนึ่งและบันปลายของนักเลงอันธพาลนั่นคือคุก ตะรางหรือกระสุนปืนของตำรวจ” พูดจบยอดก็ร้องไห้โฮ

บริวารของเขาต่างช่วยกันปลอบโยนและพายอดออกไปจากบาร์ “ลัวนา” คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณ บัจฉนิก ๆ และเจ้าแห้วยืนยิ้มอยู่ที่เคาเตอร์ อุปสรรคของบาร์ “ลัวนา” ผ่านพ้นไปแล้ว ตอนนี้ไปกิจการของบาร์คงจะมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองแน่นอน

จ บ บ ริ บุ ร ณ์